

זֶה הַשְּׁעָר לְהַ צְדִיקִים יְבוֹאוּ בוֹ

סֵפֶר

לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן

הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא, מִי כְמוֹהוּ מוֹרֶה, הַיּוֹצֵא בְקִדְשָׁה וּבְטָהֳרָה, מִפִּי קֹדֶשׁ קְדָשִׁים, נְבוֹן לַחַשׁ וְחָכֵם חֲרָשִׁים. הֵלֵא הוּא כְבוֹד אֲדוֹנָנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ, הָרַב הָאֱמֵת, הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ הָאֱמֵתִי, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, אוֹר יִשְׂרָאֵל וְקְדוּשׁוֹ, הַמְּפָרֵסם בְּכָל קִצְרֵי אֶרֶץ וְיָם רְחוֹקִים. שְׁמוֹ קֹדֶשׁ. מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ, הָרַב רַבִּי נַחֲמָן זָכַר צְדִיק וְקְדוֹשׁ לְבָרְכָהּ, מְקַהֵלֶת בְּרִסְלָב, בְּהַרְבֵּה הַיְהוּדִים וְחֹסֵיד, מוֹרְנוּ הָרַב שְׂמָחָה זָכַר צְדִיק לְבָרְכָהּ, בֶּן לְאוֹתוֹ צְדִיק, הָרַב הַקְּדוֹשׁ הַמְּפָרֵסם, מוֹרְנוּ הָרַב נַחֲמָן הָאֲרִידֵעֵנְקִיר זָכַר צְדִיק וְקְדוֹשׁ לְבָרְכָהּ. וּמֵצַד אִמּוֹ הַצְּדִיקֵת הַמְּפָרֵסֶמֶת בְּשֵׁם טוֹב, מֵרַת פִּיגָא זצ"ל. הוּא נִין וְנִכְד לְהָרַב הַקְּדוֹשׁ, רַבֵּן שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, קְדוֹשׁ שְׁמוֹ, מוֹרְנוּ הָרַב יִשְׂרָאֵל בְּעַל-שֵׁם-טוֹב זָכַר צְדִיק וְקְדוֹשׁ לְבָרְכָהּ. יִשְׂמַח אָבִידָּ וְאִמָּדָּ וְתִגַּל יוֹלְדֵתָדָּ. עֲטַרְתַּת זְקָנִים בְּנֵי בָנִים. בְּזָכוֹתָם יֵאִיר עֲלֵינוּ חֲסֵדֵי דָוִד הַנְּאֻמָּנִים. וְנִזְכֶּה לְחַזוֹת בְּנֵעַם ה' פְּנִים אֵל פְּנִים. חֵישׁ קַל מְהֵרָה נָשׁוּב לְצִיּוֹן בְּרַנְנִים. בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן:

עִם פִּירוּשׁ

שְׂפָתַי תִּפְתָּח

אִידִישׁ

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

כארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגדאוו

24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די

הערליכע שיעורים

פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיזוק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

נדפס ע"י

קרן הדפסה היכל הקודש

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

עריכה, הגהה והוצאה לאור ע"י

מכון עצתו אמונה

maebreslev@gmail.com

בְּיַד עוֹלָם יִהְיֶה צְדִיק

לְכָבוֹד נִשְׁמַת מְאוּר עֵינֵינוּ חַיֵּית נַפְשֵׁנוּ,

אֲשֶׁר נִשָּׂא אוֹתֵנוּ עַל לְבוֹ כְּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאֱמוּנָה אֶת הַיּוֹנֵק, לְהַחְיֹתֵנוּ בְּהַיּוֹם הַזֶּה, לְהַטְעִימֵנוּ מִצּוּף עֲרֵבוֹת נְעִימוֹת, יְדִידוֹת, זֵיו הָאֶרֶץ שְׂכִינַת עֵצוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְהַחֲדִיר בְּרַבּוֹת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ - אֲמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּקֶת בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְקָרַב אֵלָי נִשְׁמוֹת אֵל הַחַן וְהִפִּי אֲשֶׁר בְּנַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה שׁוֹרָה, הוּא נִיהוּ הָרַב הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק, אִישׁ הָאֲשֻׁכּוֹלוֹת - שֶׁהִכֵּל בּוֹ, הַחֲסִיד הָאֲמִתִּי עוֹבֵד ה' בְּתַמִּימוֹת וּבִפְשִׁיטוֹת, מְסַר נַפְשׁוֹ אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ בְּכָל יוֹם יוֹם מִיּוֹם עֲמָדוֹ עַל דְּעִתּוֹ, וְסָבַל יְסוּרִים קָשִׁים וּמְרִים כֹּל יְמֵי חַיָּו, רַבִּים הַשִּׁיב מֵעוֹן וְקָרַבְסָם אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ, הַעֲמִיד תִּלְמִידִים רַבִּים, יִרְאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ, בַּעַל הַמַּחְבֵּר סִפְרֵי שׁו"ת 'אֲשֶׁר בְּנַחַל', וְסִפְר 'שְׁפַת הַנַּחַל' פְּרוּשׁ עַל הַסִּפְר הַקְּדוּשׁ לְקוּטֵי מוֹהֵר"ן. וְקַבֵּץ וְלִקְטַט סִפְרֵים רַבִּים וְנִכְבְּדִים מִדְּבָרֵי רַבְּנוּ הַקְּדוּשׁ מוֹהֵר"ן מְבַרְסֵלְב, וְתִלְמִידוֹ הַקְּדוּשׁ מוֹהֵר"נ"ת - זְכוּתָם יָגוּ עֲלֵינוּ. וְהַפִּיעַם בְּכָל קִצְוֵי תַבֵּל, וּבִפְרִטִיּוֹת הַקּוֹנְטְרָסִים הַמְּפָרְסָמִים שֶׁהִחְיִי אֵלָפִים וְרַבּוֹת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְחִזְקוּ אוֹתָם לְחִזּוֹר בְּתִשׁוּבָה.

עֲטַרְת רֵאשִׁנוּ, נִגַּד תִּפְאַרְתֵּנוּ, הַמְּלֵאךָ הַנּוֹצֵב עַל רֵאשׁ הָרֶךְ, עֲמוּד הָאֵשׁ אֲשֶׁר

לְפָנֵי הַמַּחֲנֶה, מוֹרָה הָרֶךְ וּמְשׁוֹכֵב נְתִיבוֹת

מוֹרְנוּ וּמְאוּרְנוּ

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר שְׁלֵמָה זְצוּקְלֵה"ה

בְּנוֹ הַגָּאוֹן רַבִּי מְנַחֵם זָאב זצ"ל

הָרַב מְטֹאקָאֵי וּבַעַל הַ'מְּנַחֵת זָאב' וְעוֹד

זְכוּתוֹ יָגוּ עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל

בְּחַד קְטִירָא אֲתַקְטִיר לִישִׁיבָה שֶׁל מַעֲלָה

לְהַתְּלוֹנוּ בְּצַל צַח הַצַּדִּיקִים אֲשֶׁר בְּגוֹ עֶדֶן

י"ז שְׁבַט תשע"ה

תְּהֵא נִשְׁמַתוֹ הַקְּדוּשָׁה צְרוּרָה בְּצִוּוֹר הַחַיִּים

הספר הקדוש הזה נדפס לימות

מורינו ראש הישיבה שליט"א

וזוגתו

אסתר גיטל תחי',

וילדיהם

שלמה ומשפ',

אלחנן חיים ומשפ',

מרים העניא זיסל ומשפ',

שמעון, נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,

רחל לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות

לבם לטובה ויתברכו מפי עליון בבני חיי

ומזוני רוויחא ויזכו לרות רוב נחת דקדושה

מכל יוצאי חלציהם

אמן כן יהי רצון

הַקְדָּמָה

דָּוֵד הַמֶּלֶךְ בְּעַט דְּעַם אֵיבְעֶרְשְׁטֹן (תהלים נא, יז): "ה' שְׁפָתַי תִּפְתָּח" הייליגער באשעפער, עפן מיר מיין מויל, "ופי יגיד תהלתך" איך זאל דיך קענען דאנקען און לויבן. ווייל צוליב דעם האט דער אייבערשטער באשאפן די וועלט, מיר זאלן וויסן און אנערקענען אז ער האט אלעס באשאפן, ער פירט אלעס, און אים דאנקען און לויבן. דאס איז וואס דער הייליגער רבי געבט אונז; ער לייגט אריין אין אונז א קלארע, לויטערע, ריינע אמונה, מען הויבט אן שפירן דער אייבערשטער איז מיט מיר, ביי מיר און געבן מיר, און ווען מען איז זוכה דאס צו שפירן - עפנט זיך די מויל און מען הויבט אן רעדן צום אייבערשטן.

דער פירוש "שְׁפָתַי תִּפְתָּח" איז א גרינגע לייכטע פירוש אויפן הייליגן ספר לקוטי מוהר"ן. דער פירוש איז געבויט אויף די הייליגע ספרים פונעם גרויסן צדיק מוהרא"ש זכותו יגן עלינו: שפת הנחל, דרשות מוהרא"ש און ספר אשר בנחל; איבערגעטייטשט און געגעבן צו פארשטיין אויף א גרינגע וועג פאר די בני הנעורים, אז די היינטיגע מחות זאלן אויך האבן א טעם און א געפיל אינעם הייליגן ספר לקוטי מוהר"ן. זיי זאלן אויך קענען זוכה זיין צו וואס דער הייליגער רבי האט אונז געזאגט (חיי מוהר"ן, סימן שמט) מען קען ווערן אן אמת'ער בעל תשובה דורכ'ן לערנען זיין ספר לקוטי מוהר"ן, און ווער עס וועט לערנען זיין ספר מיט אן אמת - וועט זיך אים אויפֿשטאפן אלע פארשטאפטע אָדערן.

אִיךָ הָאֵב אֶנְאָמְעֵן גַּעְגַּעְבֵּן דְּעַם סִפְר "שְׁפָתַי תַּפְתָּח", וְוִייל דָּער
 הַיִּילִיגֶער סִפְר לְקוּמֵי מוֹהַר"ן עֶפְנֵט אויף די מוִיל צו רַעֲדֵן צוּם
 אַיִבֶער־שְׂטֵן. חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה זָאגֵן (תְּרוּמוֹת א, ג): "סֵתָם חֲרַשׁ
 - שְׂאִינוּ שׁוֹמְעֵ וְאִינוּ מְדַבֵּר", טַיִטְשֵׁט דָּער הַיִּילִיגֶער רַבִּי (לְקוּמֵי
 מוֹהַר"ן חֲלָק א, סִימָן 8) פֿאַרְוֵאס רַעֲדֵט אַ מְעַנְטֵשׁ נִישְׁט צוּם אַיִבֶער־שְׂטֵן?
 וְוִייל עַר אִיז 'אִינוּ שׁוֹמְעֵ' בְּקוּל צְדִיקִים, אַז מָעַן הָעֵרֶט נִישְׁט דִּי
 וְוִעֲרֵטֶער פֿון צְדִיקִים - אִיז מָעַן אַן 'אִינוּ מְדַבֵּר', רַעֲדֵט מָעַן נִישְׁט
 צוּם פֿאַשְׁעֶפֶער. אַפֿעֶר אַז מָעַן הָעֵרֶט זִיךְ צוּ צוּם קוּל פֿון צְדִיק, מָעַן
 לְעֵרֶנט דְּעַם רַבִּינ'ס סִפְר לְקוּמֵי מוֹהַר"ן - וְוִעֲרֵט "שְׁפָתַי תַּפְתָּח",
 דִּי לִיפֵן עֶפְעַעְנֵן זִיךְ, מָעַן הוֹיבֵט אַן רַעֲדֵן צוּם אַיִבֶער־שְׂטֵן.

אִיךָ אִיז דִּי וואָרט 'שְׁפָתַי' אִיז דָּא דִּי וואָרט 'שְׁפָתַי' וְוִייל דָּאס אִיז
 גַּעבויט אויפֿן הַיִּילִיגֵן סִפְר "שְׁפָתַי תַּפְתָּח" און אַינעם אַז
 יו"ד אִיז מְרוּמָז מִיִּין נְאָמְעֵן.

דָּער אַיִבֶער־שְׂטֵער זָאל רַחֲמָנוּת הָאָבֵן אויף מִיר, אִיךָ זָאל קַעַנֵעֵן
 תְּשׁוּבָה טוֹן און פֿאַרְרַעֲכֵטֵן אַלְעס וואָס אִיךָ דֶארף מְתַקֵּן
 זײַן; מִיִּין נֶפֶשׁ, רוּחַ וּגְשָׁמָה. אִיךָ זָאל זִיךְ נִישְׁט דֶארפֵן שְׁעַמֵּעֵן פֿון
 דִּי הַיִּילִיגֶע צְדִיקִים, און מִיר זָאלן אַלְע שׁוִיִן ז״כָה זײַן צוּ דִּי גְאוּלָּה,
 ווען עַס וועט זײַן ו'מֶלֶךְ א'חֵד י'הִיָּה ל'כֹּלָם (יחזקאל לז, כב)

לקוטי מוהר"ן חלק א סימן ב
אריינפיר

עם איז דא אינעם הייליגן זוהר סוף פרשת תרומה, א באהאלטענע ספר מיטן נאמען 'ספרא דצניעותא', אין אידיש איז דאס: 'א באהאלטענע ספר', דער ספר האט פינף קאפיטלעך, דער גאנצער ספר זוהר איז באהאלטענע סודות פון חכמת הקבלה, אבער דער ספר - ספרא דצניעותא - איז נסתר שבנסתר; אין דעם קליינעם ספר האט רבי שמעון בר יוחאי אריינגעלייגט אלע חכמות הקבלה.

דער אריז"ל זאגט (עין עמק המלך שער א', פרק נא), וויבאלד דער הייליגער תנא רבי שמעון בר יוחאי האט געהאט די נשמה פון משה רבינו, אלעס וואס איז אריבער אויף משה רבינו - איז אריבער אויף רבי שמעון בר יוחאי; משה רבינו האט געדארפט אנטלויפן פון פרעה - אזוי אויך רבי שמעון בר יוחאי איז אנטלאפן פון די רומיים, משה רבינו איז געווען אין מדבר, דארט איז ער צוגעקומען צו זיינע הויכע מדריגות - אזוי אויך רבי שמעון בר יוחאי איז געווען אין מדבר לוד, ממילא, אזוי ווי משה רבינו האט מחבר געווען חמשה חומשי תורה, אזוי אויך האט רבי שמעון בר יוחאי געמאכט די פינף חלקים פון די באהאלטענע ספר - ספרא דצניעותא.

אזוי אויך דער הייליגער רבי, וואס האט געהאט די נשמה פון רבי שמעון בר יוחאי - אזוי ווי ער האט געזאגט: 'ועכשו יש נחל נובע מקור חכמה, שאפלו העיר וקדיש מן שמיא, גם כן צריך לקבל משם' -

ב

לשון רבנו, וזכרנו לברכה:

ויאמר ה' אל משה: אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם: לנפש לא יטמא בעמיו (ויקרא כא):

האט אויך געזאגט די תורה אין ספרים פון ספרא דצניעותא, אויף פרק א' האט דער רבי געזאגט די תורה אין לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן יט. אויף פרק ב' האט דער רבי געזאגט די תורה אין לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן ב. אויף פרק ג' האט דער רבי געזאגט די תורה אין לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן כ. אויף פרק ד' האט דער רבי געזאגט די תורה אין לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן כא, און אויף פרק ה' האט דער רבי געזאגט די תורה אין לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן כב.

אלעם וואס האט פאסירט מיט די צדיקים משה רבינו און רבי שמעון בר יוחאי - האט פאסירט מיטן רבי'ן. דער רבי איז געווען כל ימיו א נרדף, מען האט אים גערודפ'ט וכו', אויך איז ער צוגעקומען צו זיינע מדריגות אין מדבר, אין פעלדער און אין וועלדער, וואס ער האט דארט פארברענגט זיינע טעג און יארן.

לשון רבנו וזכרנו לברכה:

ויאמר ה' אל משה, אמר אל הכהנים בני אהרן, ואמרת אליהם, לנפש לא יטמא בעמיו (ויקרא כא, א).

מִיט'ן אִיבְעַרְשְׁטן; דָּאס װעט װערן בייס מענטש אזוי װיכטיג ווי אָטעמען. אזוי ווי דער נאז איז דָּאס װיכטיגסטע זאך אינעם לעבן, מיטן נאז אָטעמט מען, אזוי

אויף תּפּלָה איז די װיכטיגסטע זאך פֿאַרן מענטש, דָּאס איז די לעבן פונעם מענטש, כּמוֹ שְׁכַתּוּב אַזױ װי עס שְׂטײט (ישעיה מו, ט)

׳ותהלתִי׳ דָּאס איז מיין לויב, װאס מען דאווענט און מען לויבט מיר - אַחַטֶּם לְךָ, אַז אײך האלט צוריק מיין צאָרן פון דיר; אזוי ווי אַיינער

װאס האט א געזונטע נאז מיט א לאנגע אָטעם און װערט נישט אין כּעס. און דער רבי טייטשט דָּאס אויס: ׳ותהלתִי׳ דָּאס װאס אַ איד איז מתפלל און לויבט דעם אִיבְעַרְשְׁטן אַחַטֶּם לְךָ איז אזוי ווי די נאז. דורך תּפּלָה קומט מען צו צו די מדרגה פון אַריכות אפּים; װייל תּפּלָה בְּרַעַנְגֶט אַמוּנָה.

װמִשָּׁם עָקַר חֵיתוֹ און פון דָּארט, פון תּפּלָה - איז זיין עיקר לעבן. דָּאס איז רבי שמעון בר יוחאי אונז מגלה: ׳מנוקבא דפּרדשקא משך רוחא דחיי למשיחא׳, פון תּפּלָה װאס װערט אַנגערופן ׳חטם׳ - איז די לעבן פון משיח.

דעם איד'ס געווער

אין ספר קיצור ליקוטי מוהר"ן (אויף די תּוֹרָה) זאָגט דער הייליגער רבי נתן מיט איין װאַרט אַנדערש: עָקַר הַכְּלִי זײַן

אִתָּא כּספּראַ דְּצִנִּיעוּתָא רבי שמעון בר יוחאי זאָגט אין די באהאלטענע

ספר: מנוקבא פון די לאך, דפּרדשקא פון די נאז, אויבן אין הימל איז דא נאך

װעלטן װאס װערן אַנגערופן חטם - נאז; פון די טירן פון די װעלטן - משך רוחא דחיי למשיחא קומט די לעבן פֿאַר משיח.

משיח'ס געווער

דער רבי גייט דָּאס אונז געבן צו פארשטיין: כּי עָקַר כּלִי זִינוּ שֶׁל מְשִׁיחַ דִּי גַעװער פון משיח - הוא התפלה איז דאווענען צום

באשעפער. װען משיח װעט קומען װעט ער אריינברענגען אין די װעלט אזא ליכטיגקייט, יעדער װעט שפּירן דעם באשעפער זייער שטארק, אזוי ווי עס שְׂטײט (ישעיה יא, ט): ׳כִּי מְלֶאָה הָאָרֶץ׳ די װעלט װעט זיין אַנגעפילט ׳דעה את ה׳׳ - מיט װיסן דעם אִיבְעַרְשְׁטן; עס װעט גאַרנישט זיין אַנדערש דעמאלט - מער פון יעצט אין גלות, נאר די איין זאך, מען װעט שפּירן דעם אִיבְעַרְשְׁטן, מען װעט מער נישט זיין אונטערטעניגט, מען װעט זיין פֿריי, די מח װעט זיין אויסגעלייזט; מען װעט יעדע זאך בעטן דעם אִיבְעַרְשְׁטן.

דאס װיכטיגסטע זאך אין לעבן

שְׁהוּא כּחֵינַת חַטָּם תּפּלָה איז אזוי ווי די נאז, משיח װעט אויסלערנען די זאך פון בעטן דעם אִיבְעַרְשְׁטן, שמועסן

שֶׁל 'אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי' הוּא הַתְּפִלָּה, נִישֵׁט נָאֵר מְשִׁיח'ס גְּעוּוֹעַר אִזוּ תְּפִלָּה, נָאֵר יַעֲדֵן אִיד'ס גְּעוּוֹעַר - אִזוּ תְּפִלָּה. וְעַן אַ מְעַנְטֵשׁ בְּעַט דָּעם אִיבְעַרשְׁטֵן אויף יַעֲדַע זאךְ -

הָאֵט עַר אַ גוֹטַע גְּעוּוֹעַר אִין דִּי הָאָנְט; מִיט תְּפִלָּה קֶען מְעַן יַעֲדֵן אִינְעַם מְנַצַּח זַיִן, מִיט תְּפִלָּה קֶען מְעַן מְנַצַּח זַיִן דָּעם יֶצֶר הָרַע, מִיט דִּי שְׂוֹעֲרַע נְסִיווּנוֹת.

תְּפִלָּה מִיט גְּעוּוֹלְד

אַבְעַר נָאֵר אַ תְּפִלָּה וואס איז אזוי ווי דִּי נָאֵז - אִזוּ אַ גְּעוּוֹעַר; דִּי נָאֵז ווִיזֵט אויף גְּעוּוֹלְד, אויף אַרִיכוֹת אַפִּים; אַז מְעַן הָאֵט סִבְלֵנוֹת, מְעַן ווֹעַרֵט נִישֵׁט אַומְגַּעדוּלְדִיג, דָּאָס הֵיסֵט מְעַן בְּעַט אִינְמַאל און נָאכְאֵמַאל און אַ דְרִיטַע מַאל - דְּעַמַּאֲלֵט אִזוּ מְעַן מְנַצַּח; רוֹב מְעַנְטֵשֵׁן וְעַרְן מִיד וְעַן זַי יַעֲעֵן נִישֵׁט גְּלִייד ווי תְּפִלָּה הַעֲלֵפֵט, מְעַן לָאֲזַט אַפּ תְּפִלָּה. דְּעַרְפֵּאֵר זָאגֵט דְּעַר רַבִּי אַז דוּרְךְ תְּפִלָּה וואס איז חֵטֵם, תְּפִלָּה מִיט אַ לָאָנְגַע אַטְעַם, תְּפִלָּה מִיט גְּעוּוֹלְד - אִזוּ מְעַן מְנַצַּח.

ווי אזוי וועט משיח אייננעמען די וועלט?

וְכָל מַלְחָמָתוֹ שְׂיַעֲשֶׂה אֲלַע זַינַע מַלְחָמוֹת, וְכָל הַכְּבִישוֹת שְׂיִכְבַּשׁ און אֲלַעֵס וואס עַר וועט אִינְנַעמַעַן - הַבֵּל מְשָׁם אֲלַעֵס וועט זַיִן מִיט תְּפִלָּה. דְּעַר רַבִּי הָאֵט גְּעוּוֹאָגֵט: 'מְשִׁיחַ וועט אִינְנַעמַעַן דִּי וועלט אַן קִיִּין אִיִּין שָׂאָס פּוֹלְוֹעַר', מְשִׁיחַ וועט נִישֵׁט אִינְנַעמַעַן דִּי וועלט מִיט קִיִּין בְּאֵמְבַעֵס, עַר וועט אִינְנַעמַעַן דִּי וועלט מִיט תְּפִלָּה, עַר וועט אויסלֶעַרנַעַן יַעֲדֵן

לְעַבְדֵן מִיטֵן בַּאֲשַׁעְפַּעַר.

רַעֲדֵן צוּם אִיבְעַרשְׁטֵן

וְזֶה עֵקֶר כְּלִי זַינַע און דָּאָס אִזוּ מְשִׁיח'ס גְּעוּוֹעַר, מְשִׁיחַ וועט נִישֵׁט הָאָבֵן קִיִּין שְׂוֹעֲרַד און נִישֵׁט קִיִּין פִּיִּיל און בּוּיָגֵן, מְשִׁיח'ס גְּעוּוֹעַר אִזוּ תְּפִלָּה. כְּמוֹ שְׂפָתוֹב

וְכָל מַלְחָמָתוֹ שְׂיַעֲשֶׂה וְכָל הַכְּבִישוֹת שְׂיִכְבַּשׁ - הַבֵּל

מְשָׁם, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (שם יא):

"וְהָרִיחוּ בִּירְאֵת ה'" וכו'. זֶה

בְּחִינַת חֵטֵם. וְזֶה עֵקֶר כְּלִי-

זַינַע, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (בְּרֵאשִׁית מח):

דְּעַר רַבִּי בְּרַעֲנָגֵט אַ

רַבִּי אויף דָּעם,

כְּמוֹ שְׂפָתוֹב אַזוּי ווי עַס

שְׂטֵיט (שם יא, ג):

'וְהָרִיחוּ' מְשִׁיחַ וועט

שְׂמַעְקֵן, 'בִּירְאֵת ה'",

ווער עַס הָאֵט יִרְאֵת שְׂמִים, זֶה בְּחִינַת חֵטֵם

מְשִׁיחַ וועט זִיךְ נִישֵׁט בְּאֵנוּצֵן מִיט דִּי

אויגן, אַזוּי ווי עַס שְׂטֵיט (שם): 'וְלֹא

לְמַרְאֵה עֵינָיו יִשְׁפּוּט', עַר וועט נִישֵׁט

מְשַׁפֵּטֵן מִיט דִּי אויגן, 'וְלֹא לְמַשְׁמַע

אֲזוֹנָיו', און נִישֵׁט לויט וואס עַר הַעַרֵט,

נָאֵר דוּרְךְ שְׂמַעְקֵן מִיט דִּי נָאֵז, ווייל

שְׂמַעְקֵן אִזוּ דָּאָס מְעַרְסְטַע רוּחְנִיוֹת'דִּיגַע

זאךְ. אַזוּי ווי חֲכַמֵינוּ זְכָרוֹנֵם לְבִרְכָה זָאָגֵן

(בְּרֵכוֹת מג): 'אִיזְהוּ דְּכַר שְׁהַנְּשַׁמָּה נְהַיִית

מְמַנּוּ וְאִין הַגּוֹף נְהַנּוּה מְמַנּוּ, הוּי אומַר זֶה

הַרִיח', דִּי הַנְּאָה פּוֹן שְׂמַעְקֵן גֵּיט צוּ דִּי

נְשַׁמָּה און נִישֵׁט צוּם גּוֹף; דָּאָס וועט זַיִן

בִּי מְשִׁיחַ, עַס וועט זַיִן אַזאַ לִיכְטִיגְקֵיט

אויף דִּי וועלט, יַעֲדַעַר אִינְעַר וועט

שְׂפִיִרֵן רוּחְנִיוֹת אֲלַקוֹתוֹ יַתְבַּרְךְ, מְעַן וועט

אזוי ווי עס שטייט (בראשית מח, כב): 'בְּחֶרְבִי' מיט מיין שווערד, 'וּבְקִשְׁתִּי' און מיט מיין בויגן, וּפִרְשׁ רֶשֶׁ"י ווי רש"י געבט דאס צו פארשטיין: 'תַּפְלָחַת וּבְקִשְׁהָ' מיט דאווענען און געבעט.

מְעַן דַּרְךָ פֶּאֲרֵשְׁטִיין,
פון וואנעט נעמט רש"י אז די חרב און קשת פון יעקב אבינו איז תפלה? נאר חכמינו זכרונם לברכה זאגן (בבא בתרא קכג.) עס איז דאך קלאר אז מען קען זיך נישט פארלאזן אויף א פייל און בויגן, וּבְמִוּ שְׁפָתוֹב און אזוי ווי עס שטייט (תהלים מד, ז): 'כִּי לֹא בְקִשְׁתִּי

שְׁמִירַת הַבְּרִית
ב) וְזֶה הַכְּלִי זֶוּן זוּכָה
זיין צו האבן די געווער פון תפלה, פון בעטן יעדע זאך דעם אייבערשטן, צריך לקבל קען מען נאר באקומען - על ידי בחינת יוסף אויב מען פירט זיך אזוי ווי יוסף הצדיק. הינו שמירת הברית אז מען היט אפ דעם אות ברית קודש, אז מען האט א ריינעם

"בְּחֶרְבִי וּבְקִשְׁתִּי", וּפִרְשׁ רֶשֶׁ"י:
'תַּפְלָחַת וּבְקִשְׁהָ'. וּבְמִו שְׁפָתוֹב
(תהלים מד): **"כִּי לֹא בְקִשְׁתִּי אֶבְטָח וְכוּ' בְּאֱלֹהִים הַלְלֵנוּ",**
בְּחִינַת: "תַּהֲלֵתִי אֶחְטֵם לְךָ".

ב וְזֶה הַכְּלִי זֶוּן צְרִיף לְקַבֵּל
עַל-יְדֵי בְּחִינַת יוֹסֵף, הִינּוּ
שְׁמִירַת הַבְּרִית, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב
(תהלים מד): **"חֲגוּר חֲרָבָה עַל יְרֵךְ", וּבְמִו שְׁפָתוֹב**
(תהלים קלב):

מח מחשבה. ווייל ווען מען היט זיך נישט, מען איז פוגם בברית, מען קוקט שמוציגע זאכן, מען איז מוציא זרע לבטלה רחמנא לצלן, און נאך עבירות השם ישמרנו - ווערט די מח פארדריידט; מען הויבט אן האבן קשיות אויפן אייבערשטן, 'הַיֵּשׁ ה' בְּקֶרְבְּנוּ אִם אֵין' (שמות יז, ט), און אז מען האט קשיות אויפן אייבערשטן, מען שפירט אים נישט - קען מען נישט דאווענען.

רִינֵיע אַמוּנָה

דָּעַר רַבִּי בְּרַעַנְגַט א רֶאָז' אז נאר דורך
שְׁמִירַת הַבְּרִית איז מען זוכה צו די
געווער פון תפלה, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב אזוי ווי עס שטייט (תהלים מד, ז): 'חֲגוּר חֲרָבָה', גארטל אן די שווערד, 'עַל יְרֵךְ' אויפן ירך, דאס איז דער אות ברית קודש, אזוי ווי רש"י

אֶבְטָח' וְכוּ' אִיךְ פֶּאֲרֵלְאָז זיך נישט אויף
מיין בויגן, אויב אזוי, וואס זאגט יעקב אבינו 'אִיךְ הָאֵב אֵינְגֵּעֲנוּמֵעֵן דִּי שְׁטֵאֵט שְׁכֵם מִיט מִיין פִּייל און בויגן? !' נאר וואס דען, מוז זיין אז יעקב אבינו'ס פייל און בויגן איז תפלה, אזוי ווי דער תרגום זאגט: 'בְּצִלוֹתַי וּבְכַעוֹתַי' מיט מיין תפלה און מיין געבעט, אזוי ווי עס שטייט דארט ווייטער אין תהלים (שם מד, ט) 'בְּאַלְקִים הַלְלֵנוּ' מיטן לויבן דעם באשעפער; בְּחִינַת 'תַּהֲלֵתִי אֶחְטֵם לְךָ' דאס הייסט מיט תפלה - וועט משיח אייננעמען די גאנצע וועלט. ער וועט אויסלערנען יעדן איינעם צו רעדן צום אייבערשטן, אזוי וועלן מיר ארויסגיין פון גלות. דער גלות איז אז מען פארגעסט פונעם באשעפער, מען דריידט זיך ארום

זאגט אויפ'ן פסוק (בראשית כד, ב): 'שים נא ידך תחת ירכי', אז דאס מיינט מען אות ברית קודש, זעט מען פון דעם פסוק אז מען באקומט די חרב התפלה אויב מען

היט דעם אות ברית קודש. און דער רבי ברענגט נאך א רא' אז נאר דורך שמירת הברית איז מען זוכה צו די געווער פון תפלה, וקמו שכתוב נאך שטייט, (תהלים קלב, יא): 'מפרי במנך' פון דייע קינדער, 'אשית' וועל איך לייגן, 'לבסא לך' אויף דיין מלוכה שטיל; זה בחינת משיח דאס מיינט מען משיח, בחינת תפלה וואס

"מפרי במנך אשית לבסא לך",
זה בחינת משיח, בחינת תפלה,
"אם ישמרו בניך בריתי", הינו
על ידי בחינת יוסף:

יוסף ששמר את הברית,
נמל את הכבודה,
שהוא בחינת עבודת התפלה,*
בחינות פי שנים, כי התפלה
הוא פי שנים, שנים — שיש
בהם שכחו של מקום ושאלת
צרכיו, והוא בחינת (תהלים
קמט): **"וחרב פיפיות בידם",**

משיח וועט אריינברענגען אין די וועלט תפלה, 'אם ישמרו בניך' אויב דייע קינדער וועלן היטן, 'בריתי' דעם אות ברית קודש; הינו על ידי בחינת יוסף אז מען וועט זיך פירן אזוי ווי יוסף הצדיק. ווייל משיח'ס זאך, תפלה והתבודדות - גייט נאר אויב מען היט אפ אות ברית קודש; נאר מיט א ריינעם מח מחשבה, מיט שמירת הברית - האט מען א קלארע אמונה, און אז מען האט א קלארע לויטערע אמונה - בעט מען יעדע זאך נאר פונעם אייבערשטן, מען איז שטענדיג עוסק נאר אין תפלה והתבודדות.

תפלה איז איינגעטיילט אין צוויי

יוסף ששמר את הברית יוסף הצדיק,
וואס האט געהיטן דעם אות ברית

אות ברית קודש.
לויגן און בעטן
והוא בחינות (שם קמט, ו): **"וחרב פיפיות**

בְּיָדָם' דָּאס איז וואס שְׁטֵיט 'רוּמְמוֹת א-ל בְּגֵרוֹנָם', די עַרְלִיכֶע אידן לויבן דעם אייבערשטן מיט זייער האלז, וְיַחְרָב פּיפּוּת בְּיָדָם', און א שווערד מיט צוויי שאַרפֿן איז אין זייער האנט. אזוי ווי פריער אויסגעשמועסט, די שווערד פון תפלה איז איינגעטיילט אין צוויי חלקים; קודם לויבט מען דעם אייבערשטן, און נאכדעם בעט מען וואס מען דארף. און די שווערד פון צוויי שאַרפֿן, דאס מיינט מען תפלה - וואס איז איינגעטיילט אין צוויי - וועט מאכן 'נקמה בגוים', וועט אייננעמען די וועלט. משיח צדקינו'ס שווערד, וועט אייננעמען די וועלט, אויסלערנען יעדן איינעם די זאך פון תפלה, מען זאל רעדן צום אייבערשטן בְּחִינּוֹת שְׁתֵּי פִּיּוֹת, צעטייל דאס דאווענען אין צוויי, קודם דאנק דעם אייבערשטן, לויב אים אויף אלעס, און נאכדעם בעט אים אויף וואס דו דארפסט, בְּחִינּוֹת פִּי שְׁנַיִם אזוי ווי דער בכור באקומט טאפלט, צוויי חלקים.

על ידי שחלל יצועי אביו ווייל ראובן האט פארשוועכט יעקב אבינו'ס בעט, וואס איז א פגם אין אות ברית קודש, פי היא תלוי ווייל די בכורה, דאס מיינט מען תפלה, איז בְּחִינּוֹת שְׁתֵּי פִּיּוֹת, בְּחִינּוֹת פִּי שְׁנַיִם. וּנְטַל מֵרְאוּבֵן עַל-יְדֵי שְׁחַלְלֵי יְצוּעֵי אָבִיו, כִּי הִיא תִּלְוִי בְּשִׁמְרַת הַבְּרִית:

*וְעַל-כֵּן יוֹסֵף בְּשָׂבִיל שְׂוָכָה לְבְּחִינַת תַּפְלָה, שְׁחִיא בְּחִינַת "תְּהַלְתִּי אַחֲטָם", בְּחִינַת חַיּוֹת הַנִּמְשָׁךְ מִנּוּקְבָא דְפִרְדֵּשׁקָא בְּנ"ל, עַל-כֵּן נִקְרָא "בֵּן הוֹרֵת יוֹסֵף", שְׁחֵם בְּחִינַת תְּרַפ"ו אורוֹת, שְׁחֵם שְׁבַעַה שְׁמוֹת: ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן, קס"א, קנ"א, קמ"ג, שְׁעוּלֵן

אָנְגֶעֱהָנְגֶען - בְּשִׁמְרַת הַבְּרִית אין אַפְהִיטֵן אות ברית קודש. די הייליגע שמוֹת

וְעַל כֵּן דַּעֲרַפְאָר, יוֹסֵף יוֹסֵף הַצַּדִּיק, בְּשָׂבִיל שְׂוָכָה לְבְּחִינַת תַּפְלָה וויבאלד ער האט אפגעהיטן דעם אות ברית קודש - האט ער זוכה געווען צו תפלה. שְׁחִיא בְּחִינַת 'תְּהַלְתִּי אַחֲטָם' צו אזא שטארקע תפלה, אזוי ווי די נאז וואס איז די אטעם פונעם מענטש; בְּחִינַת חַיּוֹת הַנִּמְשָׁךְ

מִנּוּקְבָא דְפִרְדֵּשׁקָא בְּנ"ל יוֹסֵף הַצַּדִּיק האט זוכה געווען צו לעבן מיט תפלה און צו ארייכט אפים מיט א שטארקע אמונה. על כֵּן דַּעֲרַפְאָר, נִקְרָא ווערט ער אָנְגֶעֱרױפֿן: 'בֵּן הוֹרֵת יוֹסֵף' (בראשית מט, כב). דאס ווארט פִּוּרְת באטרעפט זעקס הונדערט זעקס און אכציג, שְׁחֵם בְּחִינַת תְּרַפ"ו אורוֹת וואס דאס ווייזט אויף די זעקס הונדערט זעקס און אכציג ליכטיגקייטן, שְׁחֵם שְׁבַעַה שְׁמוֹת וואס קומט ארויס פון די זיבן הייליגע שמוֹת: ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן, קס"א, קנ"א, קמ"ג אז מען רעכנט צאם די צאל פון די זיבן שמוֹת - שְׁעוּלֵן תְּרַפ"ו קומט

מְשִׁיחַ וועט פון זאל רעדן צום אייבערשטן דאווענען דאס אייבערשטן, און נאכדעם בעט אים אויף וואס דו דארפסט, בְּחִינּוֹת פִּי שְׁנַיִם אזוי ווי דער בכור באקומט טאפלט, צוויי חלקים. יוֹסֵף הַצַּדִּיק האט זוכה געווען צו דעם אלעס, נאר ווייל ער האט געהיטן דעם אות ברית קודש, וּנְטַל מֵרְאוּבֵן עַר האט אוועקגענומען די בכורה פון ראובן,

דאס אויס זעקס הונדערט זעקס און אכציג, שפּמקבל מנוקבא פּרדשקא וואס שיינט פון די עולמות עליונים, בי פּרדשקא ווייל פּרדשקא, בּנימטריא באטרעפט: דאס אויס זעקס הונדערט זעקס און אכציג.

די קרוינען שיינען דריי שמות וואס זענען אזוי ווי פּרדשקא, בי פּרדשקא, בּנימטריא תרפ"ו, שפּמקבל מנוקבא דאס שיינ פון די הייליגע שמות דער רבי לערנט אונז דא זייער א הייליגע זאך. אז א מענטש איז זיך מתבודד, ער רעדט זייער אסאך צום אייבערשטן; נאך א לאנגע צייט עפנט זיך אים אויף זיינע אויגן און ער הויבט אן זען פאר זיך הייליגע שמות, די פיר שמות פון די פיר וועלטן: אצילות, בריאה, יצירה און עשיה. די ערשטע שם איז שם ע"ב; דאס איז די שם הוי' ברוך הוא געשריבן מיט פיר יודן, אזוי: יו"ד ה"י וי"ו ה"י, וואס באטרעפט צוויי און זיבעציג, דאס איז אנטקעגן עולם האצילות. די צווייטע שם איז שם ס"ג, דאס איז די שם הוי' ברוך הוא געשריבן מיט דריי יודן און איין אל"ף, אזוי: יו"ד ה"י וא"ו ה"י, וואס באטרעפט דריי און זעכציג, דאס איז אנטקעגן עולם הבריאה. די דריטע שם, איז שם מ"ה, דאס איז די שם הוי' ברוך הוא געשריבן מיטן אות אל"ף, אזוי: יו"ד ה"א וא"ו ה"א, וואס באטרעפט פיר און פערציג, דאס איז אנטקעגן עולם היצירה. און די פערטע שם איז שם ב"ן, דאס איז די שם הוי' ברוך הוא געשריבן מיטן אות ה', אזוי: יו"ד ה"ה וי"ו ה"ה, וואס באטרעפט צוויי און

אקיי"ק געשריבן מיט יודן, אזוי: אל"ף ה"י יו"ד ה"י, וואס באטרעפט הונדערט איין און זעכציג. די צווייטע קרוין, שם קנ"א, דאס איז די שם אקיי"ק געשריבן מיטן אות ה', אזוי: אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה, וואס באטרעפט הונדערט איין און פופציג. און די דריטע קרוין שם קמ"ג, דאס איז די שם אקיי"ק געשריבן מיטן אות א', אזוי: אל"ף ה"א יו"ד ה"א, וואס באטרעפט הונדערט דריי און פערציג.

אז מען רעכנט צאם די אלע שמות אינאיינעם - באטרעפט דאס תרפ"ו; צו דעם האט יוסף הצדיק זוכה געווען, דעריבער זאגט די תורה 'בן פורת יוסף', יוסף איז אַנגעקומען צו די מדינה פון פורת, עס האט געשיינט אויף אים די זעקס הונדערט זעקס און אכציג ליכט, און צו דעם קען יעדער איד זוכה זיין אויב מען לעבט מיטן באשעפער; יעדע זאך בעט מען דעם אייבערשטן, און מען היט זיך די אויגן און די מח מחשבה, נישט פוגם זיין, קוקן שלעכטע זאכן - קען מען אויך זוכה זיין אז עס הויבט אן ליכטיג ווערן, מען הויבט אן מיידר זיין יחודים.

צווי קליפות

ג) ומי שזכה לחרב הזה ווער עס האט די שווערד, ווער עס איז עוסק אין תפלה והתבודדות - צריך לידע דארף וויסן, איך ללחם ווי אזוי צו מלחמה האלטן, עם החרב מיט די שווערד, שלא יטה אותה לימין או לשמאל נישט צו בייגן דעם שווערד נישט רעכטס און נישט לינקס. ווייל ווען א מענטש וויל זיך שטעלן דאווענען, ער וויל בעטן דעם אייבערשטן - קומען צוויי קליפות אים שטערן ער זאל נישט דאווענען, א רעכטע קליפה מיט א לינקע קליפה. די רעכטע קליפה זאגט: 'וואס דארפסטו בעטן דעם אייבערשטן? אלעס וואס דער אייבערשטער טוט - איז דאך נאר גוט!' איך זאגט די קליפה: 'דער אייבערשטער ווייסט דאך אלעס, וואס דארפסטו רעדן צו אים?' דאס איז טאקע אמת, אז דער אייבערשטער מאכט אלעס צום גוטן און ער ווייסט אלעס, אבער דער אייבערשטער וויל מיר זאלן דאווענען און אים בעטן; די סאךט מחשבות איז קלפת ישמעאל. נאכדעם איז דא א לינקע קליפה, קלפת עשו, א קליפה פון כפירות ואפיקורסות וואס לייקנט אין אלעס, די קליפה פארדרייט דעם מענטש: 'וואס האסטו צו דאווענען? קיינער הערט דיך נישט אויס', חס ושלום.

צילן צום פונקט

דעריבער, ווער עס נעמט די שווערד פון

תפלה, דארף האלטן די שווערד שטארק, נישט זיך לאזן בייגן נישט רעכטס און נישט לינקס, נישט ווערן אפגעשוואכט פון די רעכטע און לינקע מחשבות, ושיהא קולע אל השערה נאר צילן צום פונקט, שטעכן מיטן שווערד א שטעך נאך א שטעך, אן קיין אפשטעל. ולא יחטא אפילו ער זעט אז עס גייען אריבער אזויפיל טעג און יארן און ער איז נאכנישט געענטפערט געווארן.

ג ומי שזכה לחרב הזה, צריך לידע איך ללחם עם החרב, שלא יטה אותה לימין או לשמאל, ושיהא קולע אל השערה ולא יחטא:

וזה אי-אפשר אלא על-ידי בחינות משפט, כי

זאל ער ווייטער שטעכן מיטן שווערד פון תפלה, בעטן און בעטן אן קיין אויפהער, צילן צום פונקט, און נישט אויפגעבן, זאל זיין וואס זאל זיין. פארשטייט זיך, ווען מען בעט דעם אייבערשטן - דארף דאס זיין מיט תחנונים, מיט געבעט. מען בעט א מתנת חנם, נישט אז מען האלט 'עס קומט מיר', נאר בלשון תחנונים: 'רבנו של עולם, געב מיר א מתנת חנם; איך ווייס עס קומט מיר גארנישט, דאך בעט איך דיר רבנו של עולם, ווייל דו ביסט דאך דער בעל הרחמים, בעט איך דיר, האב אויף מיר רחמנות און געב מיר א ישועה'; אויב מען איז אן עקשן, מען האלט די שווערד צום פונקט, מען געבט נישט אויף - באקומט מען די ישועה.

דער אייבערשטער איז גערעכט

וזה אי אפשר און צו דעם קען מען נישט צוקומען, אלא על ידי בחינות משפט נאר אז מען משפט זיך; מען מאכט זיך א

חֶשְׁבוֹן: דְּעַר אֵיבְעַרְשְׁטֵער אִיז דָּאךְ אַזוֹי גוט צו מיר, עַר טוט מיט מיר אזויפיל גוטס, און אויך דָּאס וואס איך מוטשע זיך, מיינע שווערקיטן - איז נאכנישט עק וועלט, און אז איך וועל זיך דערהאלטן וועל איך ארויסגיין פון די צרות; נאר אזוי קען מען זוכה זיין צום חרב התפלה, אז מען ווייסט אז וואס דער אייבערשטער טוט - איז גערעכט, אז מען האט נישט קיין קשיות אויפן אייבערשטן, נאר אזוי קען מען זיין שטארק מיט תפלה.

נישט רעכטס

און נישט לינקס

כי משפט הוא עמודא

וואס ער משפט זיך.

די מדה פון תפארת

ובשביל זה און דעריבער, קבל

יוסף האט יוסף הצדיק

באקומען, את הכבורה

די בכורה, דוקא מייעקב

דוקא פון יעקב אבינו,

כמו שכתוב אזוי ווי עס

שטייט (בראשית מח, כב):

'ואני נתתי לך' וכו', איך

האב דיר געגעבן, 'אני'

דוקא דוקא פון מיר

יעקב אבינו, וואס

יעקב איז דער

מיטלסטער זויל פון די

אבות הקדושים, ווייל אברהם אבינו האט

געדינט דעם אייבערשטן מיט די מדה פון

חסד, דאס איז רעכטס, יצחק אבינו האט

געדינט דעם אייבערשטן מיט די מדה פון

גבורה, פארקערט פון רעכטס, אבער

יעקב אבינו האט געדינט דעם אייבערשטן

מיט די מדה פון תפארת, דאס איז

אינדערמיט, דאס איז שלימות; דאס זאגט

יעקב פאר יוסף, אז דו ווילסט האבן די

בכורה, וואס איז פי שנים, וואס איז

עבודת התפלה, קענסטו דאס נאר

באקומען פון מיר דוקא, דאס הייסט -

שהוא בחינת משפט אז מען איז שטארק

צו בלייבן שטיין אינדערמיט, נישט

אפלאזן דעם אייבערשטן, נישט אפלאזן

'משפט הוא עמודא

דאמצעיתא, הינו שקולע עם

בלי-זינו אל המקום הצררה,

ואינו מטה לימין ולא לשמאל,

אלא לאמצע, וזה בחינת (תהלים

קיב): "וכלל דבריו במשפט":

ובשביל זה קבל יוסף את

הכבורה דוקא

מייעקב, כמו שכתוב (בראשית

מח): "ואני נתתי לך" וכו',

"אני" דוקא, שהוא בחינת

משפט.

דאמצעותא ווייל משפט איז דער

מיטלסטער זויל; די מדה פון חסד, ווען

עס גייט גוט - איז רעכטס, און די מדה פון

גבורה, ווען עס איז פארקערט פון גוטס

- איז לינקס, און משפט וואס איז תפלה -

שטייט אינדערמיט, הינו שקולע עם בלי

זינו אל המקום הצררה מען צילט דעם

געווער צום פלאץ וואו מען דארף, ואינו

מטה און מען בייגט זיך נישט, לימין נישט

צו רעכטס, ולא לשמאל און נישט צו

לינקס; סיי ווען עס איז מיר גוט, סיי ווען

עס איז נישט גוט - בלייב איך שטארק

מיט תפלה והתבודדות, אלא לאמצע מען

בלייבט אינדערמיט מיט עקשנות; נאר

אזוי קען מען מצליח זיין מיטן שווערד

די אמונה; סיי עס גייט גוט, און סיי פארקערט - נאר אזוי קען מען זוכה זיין צו די בכורה.

תפלה גייט נאר מיט אמונה

המשיח. שמיח יקבל מבחינת משפט ווייל משיח וועט האבן די זאך פון משפט, משיח וועט אריינברענגען אין די וועלט א לויטערע אמונה, יעדער וועט וויסן אז דער אייבערשטער פירט די וועלט בצדק ובמשפט, מען וועט נישט האבן קיין קשיות אויפ'ן אייבערשטן, יעדער וועט זיין שטארק מיטן חרב התפלה, מיט תפלה והתבודדות.

וזה (תהלים פא): "כי חק לישראל הוא", בחינת ברית, כמו "חק בשארו שם", "משפט לאלהי יעקב", הינו שצריך יוסף לקבל זאת החרב מבחינת משפט, כדי שיכלול דבריו במשפט. וזה (תהלים עב): "משפטיך למלך תן", שמיח יקבל מבחינת משפט:

ד ועל-ידי מה זוכה לבחינת משפט? על-ידי צדקה, שעל-ידי צדקה אוחזין במדת

דער רבי ברענגט יעצט א רא' אז מען קען זיין שטארק מיט תפלה נאר אויב מען האלט ביי משפט, מען האט א שטארקע אמונה, וזה דאס איז וואס שטייט (תהלים פא, ה): 'כי חק לישראל הוא' עס איז א געזעץ פון באשעפער צו אידישע קינדער; בחינת ברית דאס ווארט 'חק' מיינט 'ברית מילה', כמו שכתוב אזוי ווי מיר זאגן אין די ברכה ביי

א ברית מילה: 'חק בשארו שם' די מצוה פון ברית מילה האט ער אריינגעלייגט אינעם לייב, 'משפט לאלקי יעקב', עס איז א טאג פון משפט פאר'ן באשעפער פון יעקב. הינו שצריך יוסף לקבל זאת החרב יוסף וואס ווייזט אויף שמירת הברית, דארף נעמען דעם שווערד פון תפלה, מבחינת משפט פון גלייבן אז דער אייבערשטער איז שטענדיג גוט, כדי שיכלול דבריו במשפט, נאר אז מען האט משפט, מען 'משפט' זיך אויף יעדע זאך - קען מען זיין שטארק מיט תפלה, אזוי אויף פארקערט, מען קען נאר זוכה זיין צו משפט, צו א קלארע אמונה, דורך

די מצוה פון צדקה

(ד) ועל ידי מה זוכה לבחינת משפט ווי אזוי קען מען זוכה זיין נישט צו האבן קיין שום קשיות אויפ'ן אייבערשטן, מען זאל וויסן אז דער אייבערשטער פירט די וועלט מיט משפט, אלעס איז מיט א פינקטליכקייט? על ידי צדקה דורך די מצוה פון צדקה. שעל ידי צדקה ווייל דורך געבן צדקה, אוחזין במדת המשפט האלט מען ביי די מדה פון משפט. ווייל אז מען געבט אנוועק די געלט פאר א צווייטן - איז א סימן אז דער מענטש ווייסט אז אלעס קומט פונעם אייבערשטן, און ער האט נישט מורא אז ער וועט

בלייבן אָן קיין געלט. קומט אויס, אז די מצוה פון צדקה ברענגט משפט, מען ווערט שטארק מיט אַמונה אז דער אייבערשטער פירט אלעס, און וואס ער מאכט איז גוט.

צדקה און ווען מען געבט צדקה, הוא בכחנית איז דאס אזוי ווי 'זה ישפיל', שמחסר ממונו איינעם דערנידערן, ארועקנעמען פון זיין געלט, ובכחנית און אויף אזוי ווי - 'וזה ירים', שמעשיר לעני א צווייטן אויפהייבן, דורך געבן געלט, נמצא קומט אויס, שאוחז על ידי זה אז מען געבט צדקה - קומט מען צו כבודת משפט די זאך פון משפט.

נעבו צדקה

פאר'ן דאווענען

ובשביל זה דעריבער צריך להפריש צדקה דארף מען געבן צדקה - קדם התפלה איידער מען גייט דאווענען (בבא בתרא דף י. ובשלחן ערוך אורח חיים סימן צב, סעיף י). אזוי ווי דער רמב"ם זאגט (הלכות מתנת עניים פרק י, הלכה טו): 'גדולי החכמים היו נותנין פרוטה לעני קדם כל תפלה, ואחר כך מתפללין', די גרויסע צדיקים פלעגן געבן - איידער זיי האבן זיך געשטעלט דאווענען - א פרוטה פאר אן ארעמאן, און נאכדעם זיך געשטעלט

המשפט, כמו שכתוב (דברים לג): "צדקת ה' עשה ומשפטיו", וכמו שכתוב (תהלים צט): "משפט וצדקה ביעקב" וכו'. בי צדקה הוא על-ידי משפט, כמו שכתוב (שם עה): "אלהים שופט זה ישפיל וזה ירים", שפוריש לזה, ומעשיר לזה, ובשנותן צדקה הוא בכחנית "זה ישפיל", שמחסר ממונו, ובכחנית "וזה ירים", שמעשיר לעני. נמצא, שאוחז על-ידי זה במדת משפט.

ובשביל זה צריך להפריש

צדקה קדם

התפלה (בבא בתרא י. ובשלחן ערוך)

ובשביל זה צריך להפריש צדקה קדם התפלה איידער מען גייט דאווענען (בבא בתרא דף י. ובשלחן ערוך אורח חיים סימן צב, סעיף י). אזוי ווי דער רמב"ם זאגט (הלכות מתנת עניים פרק י, הלכה טו): 'גדולי החכמים היו נותנין פרוטה לעני קדם כל תפלה, ואחר כך מתפללין', די גרויסע צדיקים פלעגן געבן - איידער זיי האבן זיך געשטעלט דאווענען - א פרוטה פאר אן ארעמאן, און נאכדעם זיך געשטעלט

צדקה ברענגט צו אמונה דער רבי ברענגט א רא'י אז דורך געבן צדקה קומט מען צו משפט, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט (דברים לג, כא): 'צדקת ה' עשה' משה רבינו האט שטענדיג געטון צדקה פארן אייבערשטן, דורך די מצות וואס ער האט געטון ריכטיג, 'ומשפטיו' און משה רבינו האט געלערנט די משפטים און דינים פון די הייליגע תורה מיט די אידן; זעט מען אז 'צדקה' ברענגט צו 'משפט', נאך א רא'י אז צדקה ברענגט משפט, וכמו שכתוב

אזוי ווי עס שטייט (תהלים צט, ד): 'משפט וצדקה ביעקב' וכו' יעקב אבינו האט געהאט ביידע זאכן, משפט און צדקה. בי צדקה הוא על ידי משפט ווייל ווען מען געבט צדקה איז דאס אזוי ווי א משפט, וואס מען נעמט ארועק פון איינעם און מען געבט פאר א צווייטן, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט (שם עה, ח): 'אלקים שופט' דער אייבערשטער משפט די

דאָנווענען, בְּרִי שְׂיוּבֵל לְכַלְכַּל דְּבָרָיו בְּמִשְׁפָּט
 צו קענען דאָנווענען אזוי ווי מען דארף.
 שׂיחָה קוֹלֵע אֶל הַשְּׁעָרָה צִילָן צוּם פּוֹנֵקֵט,
 בְּלִיבֵן שְׁטאַרק מיט תּפִּלָּה, בַּעֲטָן נַאֲכַאמַאל

און נאַכאַמאַל, וְלֹא
 יִחְטֵא און נִישֵׁט
 אַנוועקגיין פּונעם צִיל.
 און אָפִילו עֵס גִּיעֵן
 אַרִיבֶער אַזויפִיל טעג
 און מען זעט נאַכנישֵׁט
 די יְשׁוּעָה - זַאל מֵעַן
 חֵס וְשְׁלוֹם נִישֵׁט
 מִהֲרֵהר זיין אויפֿן בּוֹרָא
 כָּל עוֹלָמִים, נָאֵר
 ווייטער גִּלְיִיבֵן אַז עַר
 פִּירֵט די וועלט בַּצֶּדֶק
 וּבְמִשְׁפָּט!

ארח חיים סימן צב סעיף י), בְּרִי שְׂיוּבֵל
 לְכַלְכַּל דְּבָרָיו בְּמִשְׁפָּט, שׂיחָה
 קוֹלֵע אֶל הַשְּׁעָרָה וְלֹא יִחְטֵא:

וְזֶה שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזָכְרוּנָם
 לְבִרְכָּה (בבא בתרא קכג):
 לְמָה נִתֵּן יַעֲקֹב אֶת הַבְּכוֹרָה
 לְיוֹסֵף? בְּשִׁבִיל שְׂבִלְבֵל אוֹתוֹ.
 מִשָּׁל לַבַּעַל הַבַּיִת שֶׁגִּדַּל יְתוּם
 בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ וְכוּ', כְּמוֹ שְׂבִתוֹב
 (בראשית מז): "וַיְבַלְבַּל יוֹסֵף אֶת
 אָבִיו וְאֶת אַחֵיו לְחֵם לְפִי
 הַחֶמֶךְ", כְּמוֹ (יחזקאל כא): "הַחֶמֶךְ
 אֶל דְּרוֹם", (לשון דבור).
 "לְפִי הַחֶמֶךְ", הִינוּ שְׁהִיָּה שְׁגוּרָה
 תַּפְלָתוֹ בְּפִיו עַל־יְדֵי הַצֶּדֶקָה,
 וְעַל־יְדֵי הַצֶּדֶקָה שְׁעֲשֵׂהָ, נִתֵּן לוֹ

יוֹסֵף הַצַּדִּיק נֶעֱבַט צִדְקָה
 וְזֶה שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
 וְזָכְרוּנָם לְבִרְכָּה
 (בבא בתרא קכג). יַעֲצֹט
 פּאַרשְׁטִיעֵן מִיר וואס
 די הייליגע חֲכָמִים
 זאָגן: 'לְמָה נִתֵּן יַעֲקֹב
 אֶת הַבְּכוֹרָה לְיוֹסֵף'

פּאַרוואס האָט יַעֲקֹב אָבִינוּ אַוועקגעגעבן
 די בְּכוֹרָה פּאַר יוֹסֵף הַצַּדִּיק? בְּשִׁבִיל
 שְׂבִלְבֵל אוֹתוֹ' ווייל יוֹסֵף הַצַּדִּיק האָט
 געשפּיזט יַעֲקֹב ווען עס איז געווארן די
 הונגער אין מִצְרַיִם און אויף די וועלט.
 'מִשָּׁל לַבַּעַל הַבַּיִת שֶׁגִּדַּל יְתוּם בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ'
 וְכוּ' א מִשָּׁל צו א בַּעַל הַבַּיִת וואס האָט
 אויפֿגעצויגן ביי זיך אין שטוב א יְתוּם,
 און מיט די צייט איז דער יְתוּם רייך
 געווארן, האָט דער יְתוּם געזאָגט: 'יַעֲצֹט

איז א לשון פון רעדן.
 דוּרָה צִדְקָה קָמוּ מֵעַן דַּאוּוַענען
 יַעֲצֹט נַעֲמֹט דער רבי צוזאם די תּוֹרָה.
 יוֹסֵף האָט זוכה געווען לְפִי הַחֶמֶךְ'
 צו תּפִּלָּה, הִינוּ שְׁהִיָּה שְׁגוּרָה תַּפְלָתוֹ בְּפִיו
 עַר האָט זוכה געווען צו תּפִּלָּה עַל יְדֵי
 הַצֶּדֶקָה דוּרָךְ דַּעַם וואס עַר האָט געגעבן
 צִדְקָה, וְעַל יְדֵי הַצֶּדֶקָה שְׁעֲשֵׂהָ און דוּרָךְ די
 צִדְקָה וואס יוֹסֵף - דער בַּעַל הַבַּיִת - האָט
 געטון מיט יַעֲקֹב, נִתֵּן לוֹ יַעֲקֹב האָט יַעֲקֹב

- דְּעַר יְתוֹם, וְאִם אִיז רִיב גְּעוּוֹאֲרֵן, גְּעַגְעֵבֶן פֶּאָר יוֹסֵף, דְּעַר בַּעַל הַבַּיִת - דִּי בַכּוֹרָה, דָּאס מֵינַט מֵעַן תַּפְּלָה וְאִם אִיז פִּי שְׁנַיִם. ווייל דִּי מִדָּה פֿון יַעֲקֹב אָבִינוּ -

כֶּסֶד, סִי ווען עֵס אִיז גַּבּוּרָה, אַלְעס אִיז פֶּאָר זײַן גּוֹטְס - דָּאס בְּרַעַנְגֵט לִיכְטִיגֵע אױגֵן, מֵעַן הוֹיבֵט אָן זַען מיט דִּי אױגֵן דְּעַם אַיבֶּעֲרֶשְׁטֵן אִין יַעֲדֵע זאַךְ. כְּמוֹ שְׂבָתוּב אַזױ ווי עֵס שְׁטײט (בראשית יד, ז): 'וַיִּבְאֹו אֶל עֵין מִשְׁפָּט', זײ זַענען אָנגַעקוּמען צו דִּי פֶּלאַץ וואָס הײסֵט עֵין מִשְׁפָּט, זַעט מֵעַן אַז ווען מֵעַן האַלט בײַ מִשְׁפָּט באַקוּמֵט מֵעַן אױגֵן; זֶה בְּחִינַת דָּאס

אִיז וואָס שְׁטײט (דְּבָרִים לג, כח): 'עֵין יַעֲקֹב' יַעֲקֹב אָבִינוּ, וואָס האַט גְּעֵדִינֵט דְּעַם אַיבֶּעֲרֶשְׁטֵן מיט מִשְׁפָּט, דִּי מִדָּה פֿון תַּפְּאָרַת, האַט באַקוּמען 'עֵין', אױגֵן צו זַען אִין יַעֲדֵע זאַךְ דְּעַם אַיבֶּעֲרֶשְׁטֵן.

דִּי וואַלקענעס פֶּארשטעלן

וְעַל יְדֵי קַלְקוּל מִשְׁפָּט אָבַעַר אַז מֵעַן האַט קָשִׁיוֹת אױפִּין אַיבֶּעֲרֶשְׁטֵן, כָּא קַלְקוּל לְעִינֵי פֶּאַרמאַכֵט זײַךְ דִּי אױגֵן, מֵעַן אִיז נִישֵׁט זוכָה צו זַען דְּעַם אַיבֶּעֲרֶשְׁטֵן אִין יַעֲדֵע זאַךְ. און אַז מֵעַן זַעט נִישֵׁט דְּעַם אַיבֶּעֲרֶשְׁטֵן, הַעֲרַט מֵעַן אױף רַעֲדֵן צו אִים, מֵעַן פֶּאַרלִירֵט דִּי חֶרֶב הַתַּפְּלָה. כְּמוֹ שְׂבָתוּב אַזױ ווי עֵס שְׁטײט (דְּבָרִים טז, יט): 'כִּי

יַעֲקֹב, שֶׁהוּא בְּחִינַת מִשְׁפָּט, אֶת הַבְּכוֹרָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת תַּפְּלָה, כְּמוֹ שְׂבָתוּב: "וְאֵנִי נָתַתִּי לָךְ שְׂכָם", "אֵנִי" דִּיקָא, שֶׁהוּא בְּחִינַת מִשְׁפָּט:

ה וְעַקֵּר שֶׁל הַמַּחֲשָׁבוֹת זְרוֹת הֵם עַל-יְדֵי קַלְקוּל הַמִּשְׁפָּט, כִּי מִשְׁפָּט הוּא בְּחִינַת עֵינִי, כְּמוֹ שְׂבָתוּב (בראשית יד): "וַיִּבְאֹו אֶל עֵין מִשְׁפָּט", זֶה בְּחִינַת (דְּבָרִים לג): "עֵין יַעֲקֹב". וְעַל-יְדֵי קַלְקוּל מִשְׁפָּט בָּא קַלְקוּל לְעִינֵי, כְּמוֹ שְׂבָתוּב (דְּבָרִים טז):

שֶׁהוּא בְּחִינַת מִשְׁפָּט אִיז מִשְׁפָּט, תַּפְּאָרַת, וואָס אִיז צווישן חֶסֶד און גַּבּוּרָה, אֶת הַבְּכוֹרָה דִּי בַכּוֹרָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת תַּפְּלָה דָּאס מֵינַט מֵעַן תַּפְּלָה. כְּמוֹ שְׂבָתוּב אַזױ ווי עֵס שְׁטײט (בראשית מח, כב): 'וְאֵנִי נָתַתִּי לָךְ שְׂכָם' אײךְ האַב דִּיר גְּעַגְעֵבֶן שְׂכָם, 'אֵנִי' דִּיקָא דִּי פֶּסוּק דְרוקט אַנִּי, אײךְ יַעֲקֹב - שֶׁהוּא בְּחִינַת מִשְׁפָּט וואָס אײךְ בִּין מִשְׁפָּט, בְּעַנְטֶשֶׁט דִּיר אַז דו זאַלְסֵט זוכָה זײַן צו

תַּפְּלָה, אַלְעס בְּעַטֵּן נֶאָר פּונעם אַיבֶּעֲרֶשְׁטֵן.

דוּרף מִשְׁפָּט ווערט לִיכְטִיג

ה וְעַקֵּר שֶׁל הַמַּחֲשָׁבוֹת זְרוֹת וואָס בְּרַעַנְגֵט צו אַז דְּעַר מֵעַנְטֶשֶׁט זַאל האַבן שְׁלַעֲכֶטֵע גַּעדאַנקען? הֵם עַל יְדֵי קַלְקוּל הַמִּשְׁפָּט דוּרף דִּי קָשִׁיוֹת וואָס עַר האַט אױפִּין אַיבֶּעֲרֶשְׁטֵן קוּמען שְׁלַעֲכֶטֵע גַּעדאַנקען; וואַלֵט דְּעַר מֵעַנְטֶשֶׁט נִישֵׁט גַּעהאַט קײן שוֹם קָשִׁיוֹת אױף דִּי אָמוּנָה, עַר וואַלֵט יַעֲדֵע זאַךְ גְּעֵבֶטֶן נֶאָר פּונעם אַיבֶּעֲרֶשְׁטֵן, עַר וואַלֵט גַּעשמוּעֶסט מיט אִים און אִים דְּעַרצײלֵט יַעֲדֵע זאַךְ, עַר וואַלֵט זײַךְ נִישֵׁט אַנוועקגערירט פּונעם אַיבֶּעֲרֶשְׁטֵן פֶּאָר קײן אַיִן רַגַע, וואַלֵט אִים גַּעווען לִיכְטִיג.

השחרד יַעוֹר עֵינַי חֲכָמִים' שְׁחַד מֵאֲכֹט בְּלִינְד, ווייל דורך שְׁחַד ווערט אויס די מִשְׁפָּט, דאס איז דאך דער ציל פון געבן שְׁחַד, אַוועק צו דרייען די אַמְתִּיעַ מִשְׁפָּט, און אז עס איז נישט דא מִשְׁפָּט - ווערט מען בלינד, מען זעט שוין נישט אלקות, זה פְּחִינַת דָּאס בְּרַענְגֵט: מִחֲשָׁבוֹת זְרוֹת שְׁבַתְּפֵלָה שְׁלַעֲכָטַע מִחֲשָׁבוֹת בֵּימֵי דַאוּוֹעֲנֵן. שְׁחַם עֲנַנִּין דָּאס זענען וואלקענעס, דִּמְכָסִּין עַל עֵינַיִן וואס פארשטעלן די אויגן. כְּמוֹ שְׁבַתְּוֹב אַזוֹי ווי עס שְׁטִיט (איכה ג, מד): 'סִבְתָּהּ בַּעֲנֵן לָךְ' וכו' דו האסט זיך באדעקט מיט אַ וואלקן, 'מעבור תַּפְּלָה' אז די תַּפְּלָה זאל נישט קענען אדורכגיין. די שְׁלַעֲכָטַע מִחֲשָׁבוֹת זענען אזוי ווי וואלקענעס וואס פארדעקן די ליכטיגקייט פון די זון, אזוי אויף די קשיות אויפ'ן באשעפער פארשטעלט די ליכטיגקייט פון זען אלקות, אזוי ווי אויבנדערמאנט (אות ג), איז דא צוויי קליפות, עשו און ישמעאל; די קליפה פון עשו איז כפירה, וואס רעדט איין שְׁלַעֲכָטַע מִחֲשָׁבוֹת חס ושלום, לית דין ולית דיין, און די אנדערע קליפה פון ישמעאל, וואס רעדט איין שְׁלַעֲכָטַע מִחֲשָׁבוֹת, אז 'שמע ה' תַּפְּלָתְךָ' (עין תרגום אנאקלוס בראשית טז, יא), אז אלעס איז דער

אייבערשטער, און עס פעלט נישט אויס צו מתפלל זיין; די צוויי קליפות שטערט פון דאווענען, און משיח צדקינו וועט לוחם זיין מיטן שווערד פון תפלה און זיי אינגאנצן מכניע זיין.

מְשִׁיחַ

וועט ליכטיג מאכן

וּלְעֵתִיד און ווען

מְשִׁיחַ וועט

קומען, שִׁיתָקֵן פְּחִינַת

מִשְׁפָּט וועט פארראכטן

ווערן מִשְׁפָּט, מען וועט

זען אז אלעס וואס טוט

זיך אויף די וועלט

בְּכִלְלִיּוֹת, און ביים

מַעֲנֵטֶשׁ בְּפִרְטִיּוֹת - איז

בְּצֶדֶק וּבְמִשְׁפָּט. כְּמוֹ

שְׁבַתְּוֹב אַזוֹי ווי עס

שְׁטִיט (ישעיה א, כז):

'צִיּוֹן כְּמִשְׁפָּט תִּפְדֶּה'

דורך מִשְׁפָּט וועט

צִיּוֹן (ירושלים) ווערן אויסגעלייזט; 'צִיּוֹן'

איז אַמוּנָה און תַּפְּלָה, און נאר ווען עס איז

דא מִשְׁפָּט, מען האט נישט קיין קשיות

אויפ'ן אייבערשטן - ווערט צִיּוֹן

אויסגעלייזט, מען הויבט אן דאווענען,

אזי יתעבר עננין און דעמאלט גייען אוועק

אלע וואלקענעס דִּמְכָסִּין עַל עֵינָא וואס

פארדעקן די אויגן, דאס וועט משיח

אריינברענגען אין די וועלט, כְּמוֹ שְׁבַתְּוֹב

אַזוֹי ווי עס שְׁטִיט (ישעיה נב, ח): 'כִּי עֵין בַּעֲיִן

יֵרְאוּ' מען וועט זען מיט די אויגן, 'בְּשׁוֹב

ה' צִיּוֹן' ווי דער אייבערשטער קעניגט

אויף די וועלט. וּבְשִׁבּוֹל זֶה נִקְרָא יוֹסֵף

"כִּי הִשְׁחַד יַעוֹר עֵינַי חֲכָמִים",

זֶה פְּחִינַת מִחֲשָׁבוֹת זְרוֹת

שְׁבַתְּפֵלָה, שְׁחַם עֲנַנִּין דִּמְכָסִּין

עַל עֵינַיִן, כְּמוֹ שְׁבַתְּוֹב (איכה ג):

"סִבְתָּהּ בַּעֲנֵן לָךְ" וכו'.

וּלְעֵתִיד שִׁיתָקֵן פְּחִינַת

מִשְׁפָּט, כְּמוֹ

שְׁבַתְּוֹב (ישעיהו א): "צִיּוֹן

כְּמִשְׁפָּט תִּפְדֶּה", אַזוֹי יתעבר

עֲנַנִּין דִּמְכָסִּין עַל עֵינָא, כְּמוֹ

שְׁבַתְּוֹב (שם נב): "כִּי עֵין בַּעֲיִן

יֵרְאוּ בְּשׁוֹב ה' צִיּוֹן". וּבְשִׁבּוֹל

די שְׁלַעֲכָטַע אדורכגיין. די שְׁלַעֲכָטַע מִחֲשָׁבוֹת זענען אזוי ווי וואלקענעס וואס פארדעקן די ליכטיגקייט פון די זון, אזוי אויף די קשיות אויפ'ן באשעפער פארשטעלט די ליכטיגקייט פון זען אלקות, אזוי ווי אויבנדערמאנט (אות ג), איז דא צוויי קליפות, עשו און ישמעאל; די קליפה פון עשו איז כפירה, וואס רעדט איין שְׁלַעֲכָטַע מִחֲשָׁבוֹת חס ושלום, לית דין ולית דיין, און די אנדערע קליפה פון ישמעאל, וואס רעדט איין שְׁלַעֲכָטַע מִחֲשָׁבוֹת, אז 'שמע ה' תַּפְּלָתְךָ' (עין תרגום אנאקלוס בראשית טז, יא), אז אלעס איז דער

דַּעֲרָפֵאָר רופֵט מֵעַן אֵן יוֹסֵף הַצְדִּיק (בראשית מט, כח): 'בֵּן פֶּרֶת עָלַי עֵינַי, יוֹסֵף הַצְדִּיק הָאֵט זוֹכָה גְעוּוּעַן צוֹ לִיכְתִּיבָנָע אוּיגֵן, ווייל דורך שְׁמִירַת אוֹת בְּרִית קוֹדֶשׁ ווערט די מַח אַזוֹי קָלָאָר, מֵעַן זעט דעם אייבערשטן עינ בעינן.

זֶה נִקְרָא יוֹסֵף (בראשית מט): "בֵּן פֶּרֶת עָלַי עֵינַי":

צדיקי הדור

ו) וְצָרִיף כָּל אֶחָד לְבִנּוֹ בַתְּפִילָתוֹ יַעֲדֵעַר אַיינער דאַרף אינזין האָבן ביים דאווענען, שְׁיִקְשֵׁר עֲצָמוֹ לְצַדִּיקִים שְׁפִדוּר זיך צוצובינדן צו די צדיקים פונעם דור; מֵעַן דאַרף אַסאַף בעטן דעם אייבערשטן מֵעַן זאל זוכה זיין צו האָבן אַ צדיק און אים פֿאַלגן אַלעס וואס ער זאַגט. אַזוֹי ווי מֵעַן ביינדט צוזאַם צוויי

צוים אייבערשטן.

איינו ציל אינו לעבן

דאם טוען די הייליגע צדיקים שפכל

דור ודור, זיי האבן אין זיך די זאך פון משה רבינו און די זאך פון משיח צדקינו, זיי ברענגען אריין אין זייערע מענטשן מען זאל לעבן מיטן אייבערשטן, מען זאל וויסן אז עס איז דא נאר איין ציל אין לעבן, נאר זיך צוקלעבן צום אייבערשטן. כמו שמיצינו אזוי ווי מיר

געפונען, שְׁהַצְדִּיקִים קוֹרִין זֶה לְזֶה מִשָּׁה אַז צַדִּיקִים ווערן אָנגֶערוּפֵן מִיטן נאַמען 'מִשָּׁה', כְּמוֹ אַזוֹי ווי מֵעַן זעט אין ש"ס (שבת קא: סופה לט. ביצה לח: חולין צג.) ווען דער תנא אָדער אַמורא רעדט צו זיין חבר, רופט איינער דעם צווייטן: 'מִשָּׁה שְׁפִיר זֶה בְּחִינַת מְשִׁיחַ און מִשָּׁה רבינו אליינס איז מְשִׁיחַ, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב אַזוֹי ווי עס שטייט (בראשית מט, ט): 'עַד בִּי יָבֵא שִׁילָה' ביז ווילאַנג מְשִׁיחַ וועט קומען, 'שִׁילָה' איז 'מְשִׁיחַ', און דער הייליגער זוהר זאַגט (וזהר בראשית כה ע"ב, כו ע"א): 'דָּא מִשָּׁה מְשִׁיחַ', דאס מיינט

ו וְצָרִיף כָּל אֶחָד לְבִנּוֹ בַתְּפִילָתוֹ, שְׁיִקְשֵׁר עֲצָמוֹ לְצַדִּיקִים שְׁפִדוּר, בִּי כָּל צַדִּיק שְׁפִדוּר הוּא בְּחִינַת מִשָּׁה מְשִׁיחַ, כְּמוֹ שְׁמִצִּינוּ, שְׁהַצְדִּיקִים קוֹרִין זֶה לְזֶה מִשָּׁה, כְּמוֹ 'מִשָּׁה שְׁפִיר קְאָמַרְתָּ, וּמִשָּׁה זֶה בְּחִינַת מְשִׁיחַ, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (בראשית מט): 'עַד בִּי יָבֵא שִׁילָה', דָּא מִשָּׁה מְשִׁיחַ!'

אַזוֹי דאַרף מֵעַן זיין איינס מיטן צדיק, און אז מֵעַן איז צוגעבינדן צום צדיק איז דאס אזוי ווי מֵעַן איז צוגעבינדן צום אייבערשטן. בִּי כָּל צַדִּיק שְׁפִדוּר ווייל דער צדיק פונעם דור, הוּא בְּחִינַת מִשָּׁה - מְשִׁיחַ איז אזוי ווי מִשָּׁה רבינו און אזוי ווי מְשִׁיחַ צדקינו; מִשָּׁה רבינו האט זיין גאַנץ לעבן געטון נאר איין זאך, און אזוי אויף מְשִׁיחַ צדקנו וועט טון נאר די איין זאך: אַרײַנשײַנען אין יעדן איינציגסטן איד אז דער אייבערשטער פירט אַלעס, דער אייבערשטער מאכט אַלעס און עס איז

מען משה רבינו וואס ער איז משיח; שטיקלעך, ברעטער, שטאנגען, זוילן, שילה באטרעפט דריי הונדערט פינף און פערציג, און משה באטרעפט די זעלבע.

דאווענען מאכט רוען די שכינה

יעצט געבט דער רבי צו פארשטיין פארן וואס מען דארף זיך מקשר זיין צום צדיק פונעם דור ווען מען גייט דאווענען. ובל תפילה ותפילה שכל אחד מתפלל יעדע איינציגסטע תפילה וואס מען דאווענט צום אייבערשטן, הוא בחינת איבר מהשכינה איז נאך א שטיק פון די שכינה, ווייל ווען

ובל תפילה ותפילה שכל אחד מתפלל, הוא בחינת איבר מהשכינה, שהם אברי המשכן, שאין שום אחד מישראל יכול לאעלא שיפא בשיפא כל חד לדוכתיה, אלא משה בלחוד, בשביל זה צריך להביא ולקשר כל התפלות לצדיק הדור, כמו שכתוב (שמות לט): **"ויביאו את המשכן**

מנורה, די טיש, די ארון - אזוי אויף איז די תפילות וואס אלע אידן דאווענען, יעדער מענטש וואס דאווענט מאכט נאך א שטיקל פארן משכן; איינער מאכט מיט זיינע תפילות די ברעטער, א צווייטער מאכט מיט די תפילות די שוועלן, ביז עס ווערט א משכן, ווייל יעדער איד האט זיין וועג ווי אזוי ער

מען דאווענט צום אייבערשטן - מאכט מען רוען די שכינה; פון וועם בעט איד? און צו וועם רעד איד? צום אייבערשטן! קומט אויס, ווען מען דאווענט, מען בעט דעם אייבערשטן - ווערט אראפגעברענגט נאך און נאך שכינה, שהם אברי המשכן דאס זענען חלקים פונעם משכן, ווייל די דריי זאכן: דאווענען, שכינה און משכן - זענען איין זאך; ווען מען דאווענט, מען בעט דעם אייבערשטן - מאכט מען א ליכטיגקייט אויף די וועלט, מען מאכט רוען די שכינה וואס דאס איז די משכן. אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (תנחומא פקודי, א): 'המשכן מעיד' די משכן איז עדות, 'שהשכינה בישראל' אז דער אייבערשטער רוט ביי אידן. און אזוי ווי דער משכן ווערט געבויט פון אסאך

מאכט רוען די שכינה, און פון אלע תפילות ווערט ליכטיג, מען מאכט רוען דעם אייבערשטן דא אויף די וועלט.

צוועינדן צום צדיק

שאין שום אחד מישראל יכול עס איז נישטא קיינער וואס קען - לאעלא שיפא בשיפא כל חד לדוכתיה צאמנעמען יעדן איינעמ'ס תפלה, דאס צאמשטעלן און לייגן אין די ריכטיגע פלאץ אלא משה בלחוד נאר משה רבינו. בשביל זה דעריבער, צריך להביא ולקשר כל התפלות לצדיק הדור דארף מען זיך צובינדן צום צדיק הדור, וואס ער טראגט ארויף אלע תפילות פון אלע אידן און מאכט פון דעם א קרוין פארן אייבערשטן. כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט (שמות לט, א): **"ויביאו את המשכן אל משה" זיי האבן געברענגט דעם**

מִשְׁכַּן צוֹ מֹשֶׁה, וְהוּא יוֹדֵעַ לְאַעֲלֵא שִׁיפָא בְּשִׁיפָא וְאֵס מֹשֶׁה רַבִּינוּ וְוִיִּסְט וְוִי אֲזוּי מֵעַן שְׁטַעֲלֵט אוֹיף אִינְאִינְעַם אֲלֵעַ שְׁטִיקֶלֶעךָ מִשְׁכַּן, וְלַעֲשׂוֹת אוֹתָהּ קוֹמָה

תּוֹרָה אִיז פִּינְקֶען פִּייעֶר

וְכָל הַתּוֹרָה שְׁאָרֵם לּוֹמֵד וּוְעַן אֲ מַעֲנִטְשׁ לְעֶרְנֵט דִּי הֵיילִיגֶע תּוֹרָה, עֶר לְעֶרְנֵט תּוֹרָה צוֹ וְוִיִּסְן וְוִי אֲזוּי יִדְּ צוֹ פִּירֵן, לְשִׁמּוֹר וְלַעֲשׂוֹת צוֹ הֵיטֵן דִּי תּוֹרָה אֲוֵן טוֹן דִּי מִצְוֹת; כָּל הָאוֹתִיּוֹת דִּי אוֹתִיּוֹת פּוֹן דִּי תּוֹרָה וְוֵאס עֶר לְעֶרְנֵט, הֵם נִיצוּצֵי נְשָׁמוֹת זְעֻנְעֵן פִּינְקֶען פּוֹן נְשָׁמוֹת, וְהֵם נִתְלַבְּשִׁים בְּתוֹךְ הַתּפִּילָה, וְנִתְחַדְּשִׁים שֵׁם בְּכַחֲנִית עֵבּוֹר*.

אֵל מֹשֶׁה, וְהוּא יוֹדֵעַ לְאַעֲלֵא שִׁיפָא בְּשִׁיפָא, וְלַעֲשׂוֹת אוֹתָהּ קוֹמָה שְׁלֵמָה, כְּמוֹ שְׁכֵתוֹב (שם מ): "וַיִּקָּם מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן":

וְכָל הַתּוֹרָה שְׁאָרֵם לּוֹמֵד לְשִׁמּוֹר וְלַעֲשׂוֹת, כָּל הָאוֹתִיּוֹת הֵם נִיצוּצֵי נְשָׁמוֹת, וְהֵם נִתְלַבְּשִׁים בְּתוֹךְ הַתּפִּילָה, וְנִתְחַדְּשִׁים שֵׁם בְּכַחֲנִית עֵבּוֹר*.

הָאוֹתִיּוֹת הֵם נִיצוּצֵי נְשָׁמוֹת, וְהֵם נִתְלַבְּשִׁים בְּתוֹךְ הַתּפִּילָה, וְנִתְחַדְּשִׁים שֵׁם בְּכַחֲנִית עֵבּוֹר*.

וְהֵם נִתְלַבְּשִׁים בְּתוֹךְ הַתּפִּילָה, וְנִתְחַדְּשִׁים שֵׁם בְּכַחֲנִית עֵבּוֹר*.

וְנִתְחַדְּשִׁים שֵׁם בְּכַחֲנִית עֵבּוֹר* (כְּמוֹכָא בְּגִלְגּוּלִים, שְׁכָל הַנְּשָׁמוֹת בָּאִים בְּתוֹךְ הַמַּלְכוּת בְּכַחֲנִית עֵבּוֹר וְנִתְחַדְּשִׁים שֵׁם).

בְּתוֹךְ הַמַּלְכוּת בְּכַחֲנִית עֵבּוֹר וְנִתְחַדְּשִׁים שֵׁם).

בְּתוֹךְ הַמַּלְכוּת בְּכַחֲנִית עֵבּוֹר וְנִתְחַדְּשִׁים שֵׁם).

בְּתוֹךְ הַמַּלְכוּת בְּכַחֲנִית עֵבּוֹר וְנִתְחַדְּשִׁים שֵׁם).

בְּתוֹךְ הַמַּלְכוּת בְּכַחֲנִית עֵבּוֹר וְנִתְחַדְּשִׁים שֵׁם).

בְּתוֹךְ הַמַּלְכוּת בְּכַחֲנִית עֵבּוֹר וְנִתְחַדְּשִׁים שֵׁם).

בְּתוֹךְ הַמַּלְכוּת בְּכַחֲנִית עֵבּוֹר וְנִתְחַדְּשִׁים שֵׁם).

בְּתוֹךְ הַמַּלְכוּת בְּכַחֲנִית עֵבּוֹר וְנִתְחַדְּשִׁים שֵׁם).

בְּתוֹךְ הַמַּלְכוּת בְּכַחֲנִית עֵבּוֹר וְנִתְחַדְּשִׁים שֵׁם).

בְּתוֹךְ הַמַּלְכוּת בְּכַחֲנִית עֵבּוֹר וְנִתְחַדְּשִׁים שֵׁם).

בְּתוֹךְ הַמַּלְכוּת בְּכַחֲנִית עֵבּוֹר וְנִתְחַדְּשִׁים שֵׁם).

בְּתוֹךְ הַמַּלְכוּת בְּכַחֲנִית עֵבּוֹר וְנִתְחַדְּשִׁים שֵׁם).

בְּתוֹךְ הַמַּלְכוּת בְּכַחֲנִית עֵבּוֹר וְנִתְחַדְּשִׁים שֵׁם).

בְּתוֹךְ הַמַּלְכוּת בְּכַחֲנִית עֵבּוֹר וְנִתְחַדְּשִׁים שֵׁם).

בְּתוֹךְ הַמַּלְכוּת בְּכַחֲנִית עֵבּוֹר וְנִתְחַדְּשִׁים שֵׁם).

בְּתוֹךְ הַמַּלְכוּת בְּכַחֲנִית עֵבּוֹר וְנִתְחַדְּשִׁים שֵׁם).

בְּתוֹךְ הַמַּלְכוּת בְּכַחֲנִית עֵבּוֹר וְנִתְחַדְּשִׁים שֵׁם).

בְּתוֹךְ הַמַּלְכוּת בְּכַחֲנִית עֵבּוֹר וְנִתְחַדְּשִׁים שֵׁם).

בְּתוֹךְ הַמַּלְכוּת בְּכַחֲנִית עֵבּוֹר וְנִתְחַדְּשִׁים שֵׁם).

בְּתוֹךְ הַמַּלְכוּת בְּכַחֲנִית עֵבּוֹר וְנִתְחַדְּשִׁים שֵׁם).

בְּתוֹךְ הַמַּלְכוּת בְּכַחֲנִית עֵבּוֹר וְנִתְחַדְּשִׁים שֵׁם).

בְּתוֹךְ הַמַּלְכוּת בְּכַחֲנִית עֵבּוֹר וְנִתְחַדְּשִׁים שֵׁם).

בְּתוֹךְ הַמַּלְכוּת בְּכַחֲנִית עֵבּוֹר וְנִתְחַדְּשִׁים שֵׁם).

בְּתוֹךְ הַמַּלְכוּת בְּכַחֲנִית עֵבּוֹר וְנִתְחַדְּשִׁים שֵׁם).

אֲוֵן דְּעֶר הֵיילִיגֶעֶר רַבִּי נִתֵן זָאגְט (לקוטי הַלְכוֹת הַעוֹשֶׂה שְׁלִיחַ לְגִבּוֹת אֶת חוּבוֹ הַלֶּכֶה ב, אוֹת

אזוי ווערן זיי ניי געבוירן, ווייל ווען מען קומט צום אייבערשטן, מען דאווענט צו אים, וואס דאס איז מלכות - הויבט מען אן שפירן די זיסקייט פון די תורה.

מאכן פון תורה - תפלה
דערפאר האט דער הייליגער רבי אונז מזהיר געווען מיר זאלן מאכן פון די תורה וואס מיר לערנען - תפלה (לקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן כה; שיחות הר"ן, סימן קמה), ווייל מען קען זוכה זיין צו פארשטיין די הייליגע תורה נאר דורך תפלה, דורך בעטן דעם אייבערשטן מען זאל זוכה זיין צו פארשטיין די הייליגקייט און באהאלטענע סודות וואס ליגט אין די תורה. סיי ווען מען לערנט תורה וואס מען האלט ביי דעם, דארף מען בעטן מען זאל פארשטיין די סודות פון די תורה, און סיי אז מען לערנט תורה און מען פארשטייט נישט, אדער חס ושלום מען איז עובר, זאל מען נעמען די אותיות וואס זענען דערווייל נאר ניצוצי נשמות, און דאס צאמברענגען מיט תפלה; בעטן דעם אייבערשטן: 'הייליגער באשעפער, ווען וועל איך זוכה זיין צו מקנים זיין די הייליגע תורה, און פארשטיין די תורה; דעמאלט קומען זיך צוזאם תורה און תפלה, וואס ווערט אנגעערופן אין קבלה שפראך: 'זעיר אנפין' און 'מלכות', און מען איז זוכה צו שפירן די ליכטיגקייט פון די תורה.

ב' סימן כה; שיחות הר"ן, סימן קמה), ווייל מען קען זוכה זיין צו פארשטיין די הייליגע תורה נאר דורך תפלה, דורך בעטן דעם אייבערשטן מען זאל זוכה זיין צו פארשטיין די הייליגקייט און באהאלטענע סודות וואס ליגט אין די תורה. סיי ווען מען לערנט תורה וואס מען האלט ביי דעם, דארף מען בעטן מען זאל פארשטיין די סודות פון די תורה, און סיי אז מען לערנט תורה און מען פארשטייט נישט, אדער חס ושלום מען איז עובר, זאל מען נעמען די אותיות וואס זענען דערווייל נאר ניצוצי נשמות, און דאס צאמברענגען מיט תפלה; בעטן דעם אייבערשטן: 'הייליגער באשעפער, ווען וועל איך זוכה זיין צו מקנים זיין די הייליגע תורה, און פארשטיין די תורה; דעמאלט קומען זיך צוזאם תורה און תפלה, וואס ווערט אנגעערופן אין קבלה שפראך: 'זעיר אנפין' און 'מלכות', און מען איז זוכה צו שפירן די ליכטיגקייט פון די תורה.

וזהו נארו דורך תפלה ווערן פון די נשמות בחינת עבור ולדה, ביז מען איז זוכה צו ווערן אויסגעלייזט.

וואסער און פייער

וזהו דאס איז מרומז אינעם פסוק וואס שטייט (תהלים יט, ב): 'השמים מספרים כבוד אל' די הימלען דערציילן די כבוד פונעם אייבערשטן, די הימל דאס מיינט מען - הינו התורה די תורה, שהוא אש ומים וואס איז צוגעגליכן צו פייער און וואסער, די הייליגע חכמים זאגן (מכילתא יתרו מסכתא בכדש, ד): 'מגיד שהתורה אש', די תורה איז א שטיק פייער. נאך זאגן חכמינו זכרונם לברכה (תענית ז): 'תורה נמשלה למים', די תורה איז אזוי ווי וואסער; אויך די הימל איז פון פייער און וואסער, דאס ווארט 'שמים' איז צאמגעשטעלט פון די צוויי ווערטער אש ומים (תענית יב), הינו בחינת הנשמות די הייליגע תורה איז אנטקעגן נשמות ישראל, עס איז דא אין די תורה זעקס הונדערט טויזנט אותיות, אנטקעגן זעקס הונדערט טויזנט נשמות פון אידישע קינדער. ובאים בתוך התפלה און דאס קומט זיך צוזאם מיט תפלה,

"והאר עינינו"
דער הייליגער בעל שם טוב האט געזאגט (הובא בתולדות יעקב יוסף פרשת נארא, סימן א),

שְׁהוּא בְּחִינַת וְאוּס תְּפִלָּה אִיזוּ 'כְּבוֹד א-ל', א נֶאֱקַעְטֵעַר מֵעֲנֹשׁ, מֵעַן קַעַן נִישְׁט גִּינ, ווען מֵעַן דאווענט צום אייבערשטן - געבט מֵעַן כְּבוֹד פֶּאָר'ן אִיבערשטן, ווייל ווען מֵעַן דאווענט און מֵעַן בעט דעם אייבערשטן - ווערט דער אייבערשטער גרויס.

(קען זיין פֿשט וואס דער רבי זאגט

[ספר המדות אות בגדים, סימן ה: 'מי שאוכל קדם התפלה' אז מען עסט פאר'ן דאווענען, 'הוא נענש בבגדים' באקומט מען א שטראף אויף די קליידער; ווייל דורך'ן דאווענען איז מען זוכה צו קליידער, און אז מען איז מזלזל אין

"כְּבוֹד אֱל", בְּמוֹ שְׁכָתוּב (תהלים 10): "שִׁימוּ כְבוֹד תְּהִלָּתוֹ", בְּחִינַת: "תְּהִלָּתִי אַחֲמֵם לְךָ". וְהַנְּשָׁמוֹת עִם הַתְּפִלָּה, הַנִּקְרָא כְבוֹד, עַל שֵׁם שְׁהִיא מְלַבֶּשֶׁת אוֹתָנָה, כִּי 'ר' יוֹחֵן קָרָא לְמֵאֲנִיָּה מְכַבְּדוֹתָא, וְעַל-יַדֵּי-זֶה נִקְרָאת "כְּבוֹד אֱל". וְהוּן מֵאִירֵין זֶה לְזֶה — הַנְּשָׁמוֹת מֵאִירֵין לְהַתְּפִלָּה בְּבְחִינַת

כְּבוֹד פֶּאָר'ן אִיבערשטן דער רבי ברענגט א רא' אז דאווענען ווערט אנגערופן כְּבוֹד, כְּמוֹ שְׁכָתוּב אזוי ווי עס שטייט (תהלים 10, ב): 'שִׁימוּ כְבוֹד' געבט דעם ריכטיגן 'כְּבוֹד' פֶּאָר'ן אִיבערשטן 'תְּהִלָּתוֹ' ווען דו דאווענסט פאר אים. און פון וואנעט

תְּפִלָּה - פֶּאָרְלִירט מֵעַן דִּי קְלִיידֵער).

א נִשְׁמָה אֵין אַ גוֹף

דער רבי ברענגט א רא' אז קליידער ווערט אנגערופן 'כְּבוֹד', כִּי 'רְבִי יוֹחֵן' ווייל רבי יוֹחֵן, 'קָרָא לְמֵאֲנִיָּה' האט גערופן זיינע קליידער: 'מְכַבְּדוֹתָא' ער האט געזאגט פאר זיין משמש, ברענג מיר די זאכן וואס זענען מִיך מְכַבֵּד, וְעַל יַדֵּי זֶה נִקְרָאת 'כְּבוֹד א-ל' דעריבער ווערט תְּפִלָּה אנגערופן כְּבוֹד א-ל, ווייל אז מען בעט דעם אייבערשטן יעדע זאך וואס מען דארף - ווערט די נִשְׁמָה אנגעטון מיט שיינע קליידער, וְהוּן מֵאִירֵין זֶה לְזֶה און זיי מאכן ליכטיג איינער דעם צווייטן; הַנְּשָׁמוֹת מֵאִירֵין לְהַתְּפִלָּה דִּי תוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וואס איז איין שטיק נִשְׁמוֹת - שיינט און מאכט ליכטיג תְּפִלָּה; דורך תוֹרָה ווייסט

זעט מֵעַן אז 'תְּהִלָּתוֹ' מיינט דאווענען? בְּחִינַת: אזוי ווי דער רבי האט פריער געטייטשט דעם פֿסוק, דער אייבערשטער זאגט (ישעיה מו, ט) 'וְתִהְלֵתִי' דאס וואס א איד איז מתפלל און לויבט דעם אייבערשטן 'אַחֲמֵם לְךָ' איז אזוי ווי די נאז, אזוי ווי אויבן דערמאנט (אות א), וְהַנְּשָׁמוֹת עִם הַתְּפִלָּה און ווען מען בעט דעם אייבערשטן אויף וואס מען לערנט, אז די תורה; די הייליגקייט פון די תורה, די נִשְׁמָה פון די תורה - זאל מען פארשטיין - די סארט תְּפִלָּה - הַנִּקְרָא כְּבוֹד ווערט אנגערופן כְּבוֹד. ווייל אזוי ווערט דער אייבערשטער גרויס אויף די וועלט, עַל שֵׁם שְׁהִיא ווייל דורך תְּפִלָּה - מְלַבֶּשֶׁת אוֹתָנָה ווערן מיר אנגעטון מיט שיינע קליידער; ווייל אן תְּפִלָּה איז מען אזוי ווי

מען וואס צו בעטן, בבחינת העלאת מין נוקבין אין די קבלה שפראך ווערט דאס אנגעערופן אז מען ברענגט ארויף מין נוקבין, והתפלה און דאווענען - מאירה שטייט אין פסוק ביי משיח (תהלים מה, טו):

לחנשמות מאכט
ליכטיג די תורה; ווייל תורה אן תפלה איז אזוי ווי א נשמה אן א גוף, אן קיין לבוש. נאר אז מען בעט דעם אייבערשטן מען זאל זוכה זיין צו פארשטיין די הייליגקייט פון די תורה, נאר אזוי איז מען זוכה, עס עפענען זיך אויף די אויגן, מען הויבט אן שפירן דעם אור הגנוז וואס ליגט אין די תורה; אן תפלה איז די תורה אזוי ווי

העלאת מין נוקבין, והתפלה מאירה להנשמות בבחינת חדושים, שהיא מחדשת אותם בבחינת עבור. והנשמות המלבשין בתפלה, המוכאות לצדיק שבדור הם בבחינת (תהלים מה): "בתולות אחריה רעותיה מוכאות לה".

'אמר רבה בר בר חנה: זמנא חדא הוה קאזלינן בספינתא, וחוזין

ברענגט אריין אין די גאנצע וועלט די שווערד פון תפלה. דאס וועט זיין ביי די גאולה; משיח וועט אייננעמען די וועלט מיט תפלה, אלע וועלן רעדן צום אייבערשטן, אפילו די אומות העולם וועלן נאר גיין צום אייבערשטן, אזוי ווי דער נביא זאגט (צפני' ג, ט): 'כי אז אהפך אל עמים שפה ברורה' אלע פעלקער וועלן האבן איין שפראך, 'לקרא כלם בשם ה' אלע וועלן נאר רעדן צום אייבערשטן.

רעדן רבי האט אונז דערציילט (חיי מוהר"ן, סימן ה) אז 'רבה בר בר חנה' איז געקומען צו אים און אים פארגעהאלטן: פארוואס ער לייגט נישט צו הארץ צו זיינע

העלאת מין נוקבין, והתפלה מאירה להנשמות בבחינת חדושים, שהיא מחדשת אותם בבחינת עבור. והנשמות המלבשין בתפלה, המוכאות לצדיק שבדור הם בבחינת (תהלים מה): "בתולות אחריה רעותיה מוכאות לה".

אן אלטע מעשה, רחמנא לצלן.
תורה מאכט ליכטיג תפלה

דאס אלעס איז מרומז אינעם פסוק (תהלים יט, ב): 'השמים' די תורה וואס איז אזוי ווי די הימל פון פייער און וואסער, 'מספרים' איז א לשון פון שיינען, ליכטיג מאכן, מלשון ספיר, א שיינעדיגע שטיין. 'בבוד א-ל' די תורה מאכט ליכטיג תפלה. בבחינת חדושים און ווען מען איז מתפלל אויף וואס מען לערנט - ווערט מען ניי, שהיא מחדשת אותם דורך תפלה ווערט מען ניי, בבחינת עבור מען איז זוכה צו ווערן א גרויסער צדיק, והנשמות המלבשין בתפלה און די אלע תפילות, וואס מען מאכט פון תורה - תפלה: המוכאות לצדיק

דְּהוּה מְקַרְבָּא סְפִינְתָא' און ווען נישט די שׂיף וואס איז געווען נאנט צו אונז, 'הוה טבעינן' וואלטן מיר זיך דערטראנקען.

(פּרוּשׁ רש"ב"ם: דִּיתְבָּא חֲלָתָא אַנְבִּיָּה. שְׁהִיָּה חוּל נִקְבֵּץ עַל גְּבוּ: וְקַנְחָ. עֲשֻׁבִים עַל הַחוּל: וְסַבְרִינָן יַבְשָׁתָא הִיא. אִי הִים הִיא):

יעצט גייט דער רבי עפענען אונזערע אויגן, אונז פארשטיין געבן די סודות וואס רבה בר בר חנה האט געזאגט, וזה ש'אמר רבה בר בר חנה' דאס זאגט רבה בר בר חנה, 'חיונן להאי פורא' וכו' אין די ווערטער ליגט גרויסע סודות.

קיינער

קען מיר גארנישט טון פֿי בגלותנו ווייל אין גלות, פֿביכול קען זיך שפֿירן, תּקדוּשׁ פֿרוּד הוּא פֿהסְתֵרַת פֿנים ווי דער

אייבערשטער הערש נישט אויס אונזערע תּפֿילות, כּמוֹ שְׁכַתּוּב אַזוּי ווִי עֵס שְׁטִיט (תהלים ל, ח): 'הסְתֵרַת פֿניָה' ווען דו האַסט פֿאַרהוילן דיין פֿנים, ווער איך דערשפּראַקן; ווייל ווען אַ מענטש שפּירט דעם אייבערשטן, ער ווייסט קיינער קען מיר גארנישט טון, אַלעס וואס גייט אויף מיר אריבער - זע איך דאַרט דעם

ווערטער, ער האט אים געבעטן ער זאל צולייגן הארץ צו זיינע ווערטער, און ער וועט אים אנטפלעקן וואונדערליכע זאכן.]

יעצט גייט דער רבי צאמפלעכטן די גאנצע תורה

מיט דעם מאָר פון 'רבה בר בר חנה':

חַכְמֵינוּ זְכוּרָם לְבַרְכָּה

דערציילן (בבא בתרא עג:) 'אמר רבה בר בר חנה' רבה בר בר חנה האט געזאגט: 'זמנא חרא' איימאָל, 'הוה קאָזלינן פֿספּינְתָא' זענען מיר געפֿארן מיט א שׂיף, 'וחיונן הווא פּורא' און מיר האָבן געזען א פֿיש, 'דִּיתְבָּא לִיָּה חֲלָתָא' וואס האט זיך

אַנגעזאַמלט זאַמד, 'אַנְבִּיָּה' אויף איר רוקן, 'וְקַנְחָ אַנְמָא עֲלוּיָה' און עס האט אַנגעהויבן וואקסן גראז אויף די זאַמד, אויף די פֿיש, 'סַבְרִינָן יַבְשָׁתָא הוּא' האָבן מיר געמיינט אז עס איז טרוקן, עס איז אַן אינזל, 'וְסַלְקִינָן' זענען מיר ארויף אויפן פֿיש וואס האט אויסגעזען ווי אַן אינזל 'וַאֲפִינָן' און מיר האָבן געבאַקן, 'וּבְשָׁלִינָן' און געקאַכט, 'אַנְבִּיָּה' אויף איר רוקן. 'וְכַד חֵם גִּבִּיָּה' און ווען איר רוקן איז הייס געווארן, 'אַתְהִפִּיד' האט זיך די פֿיש איבערגעדרייט, 'וְאִי לֹא

הווא פּורא דִּיתְבָּא לִיָּה חֲלָתָא אַנְבִּיָּה, וְקַנְחָ אַנְמָא עֲלוּיָה. סַבְרִינָן יַבְשָׁתָא הוּא, וְסַלְקִינָן וַאֲפִינָן וּבְשָׁלִינָן אַנְבִּיָּה. וְכַד חֵם גִּבִּיָּה אַתְהִפִּיד, וְאִי לֹא דִּהוּה מְקַרְבָּא סְפִינְתָא, הוּה טַבְעִינָן' (בבא בתרא עג:).

פּרוּשׁ רש"ב"ם:

דִּיתְבָּא חֲלָתָא אַנְבִּיָּה. שְׁהִיָּה חוּל נִקְבֵּץ עַל גְּבוּ: וְקַנְחָ. עֲשֻׁבִים עַל הַחוּל: וְסַבְרִינָן יַבְשָׁתָא הִיא. אִי הִים הִיא:

וְזֶה שׁ'אמר רבה בר בר חנה: חיונן להאי פורא' וכו', פי בגלותנו, פֿביכול, תּקדוּשׁ פֿרוּד הוּא פֿהסְתֵרַת פֿנים, כּמוֹ שְׁכַתּוּב (תהלים ל): "הסְתֵרַת

פֿהסְתֵרַת פֿנים ווי דער אייבערשטער הערש נישט אויס אונזערע תּפֿילות, כּמוֹ שְׁכַתּוּב אַזוּי ווִי עֵס שְׁטִיט (תהלים ל, ח): 'הסְתֵרַת פֿניָה' ווען דו האַסט פֿאַרהוילן דיין פֿנים, ווער איך דערשפּראַקן; ווייל ווען אַ מענטש שפּירט דעם אייבערשטן, ער ווייסט קיינער קען מיר גארנישט טון, אַלעס וואס גייט אויף מיר אריבער - זע איך דאַרט דעם

אייבערשטן; שהוא בחינות רחמים דער מענטש איז א געהאלפענער, דעם איז גוט, ווייל ער לעבט מיט אמונה, ער שפירט דעם אייבערשטן אין יעדע זאך,

פניו' דער אייבערשטער זאל אונד ליכטיג מאכן, מיר זאלן שפירן ווי זיין פנים קוקט צו אונד.

קיינ איין תפלה ווערט נישט פארלוירן

ובשאנו רואים אבער ווען מיר

זעען, ארף הגלות דעם לאנגן גלות, ובכל יום אנחנו צועקים אליו און יעדן טאג שרייען מיר צו אים, ואינם נושעים און מיר ווערן נישט געהאלפן - ווערט מען אפגעקילט פון בעטן ווייטער, מען ווערט צעבראכן און מען לאזט אפ תפלה. ויש מעמנו בני ישראל און עס זענען דא צווישן אונד אידן, שמועים חס ושלום וואס זענען זיך טועה חס ושלום, בלבם אין הארץ; מען הויבט אן האבן שטילערהייט קשיות, און מען טראכט: שכל

התפלות אז אלע תפילות, אומזיסט, און מען הויבט אן מזלזל זיין אין תפלה, אבל באמת אבער עס איז נישט אזוי, מען דארף גלייבן אז קיין איין תפלה ווערט נישט פארלוירן, כל התפלות נאר אלע תפילות, הצדיקים שבכל דור ודור הם מעלים אותם נעמען די צדיקים פון יעדן דור זיי צוזאם, ומקמים אותם און זיי שטעלן דאס צוזאם, זיי בויען פון דעם

פניו', שהוא בחינות רחמים, ופנה ערף שהוא בחינות דין. וכל תפלותינו ובקשתנו, על זה שפנה ערף אלינו, שייחוד את פניו, כמו שכתוב (שם פו): "פנה אלי", וכמו שכתוב (במדבר ו): "יאר ה' פניו".

ובשאנו רואים ארף הגלות, ובכל יום אנחנו צועקים אליו ואינם נושעים, ויש מעמנו בני ישראל שמועים, חס ושלום, בלבם, שכל התפלות הם לריק, אבל באמת כל התפלות, הצדיקים שבכל דור ודור, הם מעלים אותם, ומקמים אותם, כמו

און ווען עס איז פארקערט, מען האט נישט קיין אמונה - דאס איז דער גלות. מען מיינט אז עס איז דא טבע, מקרה און מזל, דעמאלט דאכט זיך אז כביכול - ופנה ערף דער אייבערשטער דריידט זיך אזוי ווי אנועק פון אונד, שהוא בחינות דין אז דער אייבערשטער הערט אונד נישט אויס.

ווייז מיר דיין פנים וכל תפלותינו ובקשתנו על זה און אלע תפילות און געבעטן וואס אידישע קינדער זענען מתפלל איז נאר אויף דעם זאך, מיר זאלן שטענדיג

שפירן דעם אייבערשטן, שפנה ערף אלינו מיר זאלן נישט שפירן ווי דער אייבערשטער דריידט זיך אנועק פון אונד, נאר - שייחוד את פניו דער אייבערשטער זאל צוריק אויסדרייען זיין פנים צו אונד, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט (תהלים פו, טז) דוד המלך בעט דעם אייבערשטן: 'פנה אלי' קער זיך צו מיר, וכמו שכתוב און אזוי ווי עס שטייט (במדבר ו, כח): 'יאר ה'

הַעֲרִיכֶע בְּנִינִים, זַי מֵאֲכֵן פּוֹן דַּעַם אַ אַיִבְעֶרְשְׁטֵן, עֵס שׁיִנְט אַיִם דִּי פִיר שְׁמוֹת מִשְׁכָּן. כְּמוֹ שְׁפָתוֹב אַזוֹי ווִי עֵס שְׁטִיט (שְׁמוֹת מ, יח): 'וַיִּקָּם מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן' מֹשֶׁה רַבִּינוּ הָאֵט אוֹפִגְעֵבוֹיט דַּעַם מִשְׁכָּן, און עֲשִׂי. אויף דִּי דְרִי שְׁמוֹת, דִּי קְרוֹינְען;

דָּאס אַיז 'דג', ד' אַיז פִיר און ג' אַיז דְרִי, אַינְאַיִנְעַם אַיז דָּאס דג. דָּאס אַיז דַּעַר צְדִיק. זֶה כְּחִינַת מֹשֶׁה מְשִׁיחַ מְשִׁיחַ ווערט אויף אַנגֶערוּפֵן דג, ווייל ער וועט דָּאס אַרִיבֶרְעִנגֶען אַיִן דִּי גאַנְצֶע וועלט, אַלע זַלְזֵן רַעֲדֵן צום אַיִבְעֶרְשְׁטֵן, אַלע זַלְזֵן זִיךְ מִתְבּוֹדֵד זַיִן, בִּיז עֵס וועט יַעֲדֵן אַיִנְעַם שׁיִנְעֵן דִּי ד' שְׁמוֹת און דִּי ג' כְּתָרִים.

זאַמֵד אַיז אַ

לְשׁוֹן פּוֹן תַּפְתָּח

'דִּיתָבָא לִיָּה חֲלָתָא אַגְבִּיָּה' וואס

הָאֵט זִיךְ אַנגֶעזאַמֶלט זאַמֵד אויף אַיר רוקן - הִינּוּ תַּפְּלוֹת, שְׁאַנּוּ מִתַּפְּלִים עַל זֶה דִּי תַּפְּלוֹת וואס מִיר בַּעֲטֵן דַּעַם אַיִבְעֶרְשְׁטֵן אויף דַּעַם, שְׁכַבְּכוֹל פְּנֵה עֶרֶף אַלִּינוּ אַז עֵס זַעַט אוֹיס ווִי דַּעַר אַיִבְעֶרְשְׁטֵער הָאֵט זִיךְ אַוועק גַּעֲדִירִידֵט. 'חֲלָתָא', זאַמֵד - אַיז אַ לְשׁוֹן פּוֹן תַּפְּלָה, אַזוֹי ווִי עֵס שְׁטִיט (שְׁמוֹת לב, יא): 'וַיַּחַל מֹשֶׁה, מֹשֶׁה הָאֵט גַּעֲבַעֲטֵן; רַבָּה בַר בַּר חֲנָה זַאגֵט, אַיף הָאֵב גַּעֲזֵעֵן דִּי תַּפְּלוֹת, 'אַגְבִּיָּה' וואס מַעַן בַּעַט דַּעַם אַיִבְעֶרְשְׁטֵן

שְׁפָתוֹב: "וַיִּקָּם מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן", וּמַעֲלִין כָּל שִׁפְא וְשִׁפְא לְדוֹכְתִּיָּה, וּבּוֹנִין קוּמְתָהּ שֶׁל הַשְּׂכִינָה מַעַם מַעַם, עַד שִׁשְׁתָּלֵם שַׁעוֹר קוּמְתָהּ, אִז יבוא מְשִׁיחַ, דָּא מֹשֶׁה, וַיִּשְׁלִים אוֹתָהּ, וַיִּקָּם אוֹתָהּ בְּשִׁלְמוֹת:

וְזֶה פְּרוּשׁ: 'חֲוִינָא לְהַאי כּוּרָא', הוּא כְּחִינַת צְדִיק הַדּוֹר, הַנִּקְרָא דָּג, זֶה כְּחִינַת מֹשֶׁה מְשִׁיחַ. 'דִּיתָבָא לִיָּה חֲלָתָא אַגְבִּיָּה', הִינּוּ תַּפְּלוֹת שְׁאַנּוּ מִתַּפְּלִים עַל זֶה, שְׁכַבְּכוֹל פְּנֵה עֶרֶף אַלִּינוּ.

וּמַעֲלִין כָּל שִׁפְא וְשִׁפְא לְדוֹכְתִּיָּה זַי שְׁטַעֲלֵן אַינְאַיִנְעַם אַלע תַּפְּלוֹת, שְׁטִיקל בִּי שְׁטִיקל - אַיִן זַיַּעַר פְּלאַץ, וּבּוֹנִין קוּמְתָהּ זַיִ בּוֹיַעֵן אויף דַּעַם גַּעֲשְׁטַעל, שֶׁל הַשְּׂכִינָה פּוֹן דִּי שְׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה, מַעַם מַעַם שְׁטִיטֶלְעֵךְ, עַד שִׁשְׁתָּלֵם שַׁעוֹר קוּמְתָהּ בִּיז עֵס וועט אַינְגאַנְצֵן אוֹפִגְעֵבוֹיט ווערן, אַז יבוא מְשִׁיחַ דַּעֲמאַלֵט וועט מְשִׁיחַ קוּמְעֵן, דָּא מֹשֶׁה דָּאס אַיז מֹשֶׁה רַבִּינוּ; מְשִׁיחַ אַיז מֹשֶׁה רַבִּינוּ, וַיִּשְׁלִים אוֹתָהּ און עַר וועט דָּאס

אַינְגאַנְצֵן צוּעַנְדִּיגֵן, וַיִּקָּם אוֹתָהּ בְּשִׁלְמוֹת און דָּאס אַינְגאַנְצֵן באַפֶּעֱסִיגֵן.

דַּעַר צְדִיק אַיז אַזוֹי ווִי אַ פִּיש

וְזֶה פְּרוּשׁ דָּאס אַיז פִּישׁ אַיִן דִּי מַעֲשֶׂה וואס רַבָּה בַר בַּר חֲנָה דַּעֲרַצִּילֵט: 'חֲוִינָא לְהַאי כּוּרָא' אַיף הָאֵב גַּעֲזֵעֵן אַ פִּיש, - הוּא כְּחִינַת צְדִיק הַדּוֹר דָּאס מִיַּנְט מַעַן דַּעַם צְדִיק הַדּוֹר, הַנִּקְרָא דָּג דַּעַר צְדִיק ווערט אַנגֶערוּפֵן אַ פִּיש וואס שְׁווימֵט אַיִן דִּי יַם הַתּוֹרָה און אַיִן יַם הַחֲכָמָה. דַּעַר צְדִיק אַיז אַזוֹי צוּגַעֲקֶלְעֵבֵט צום

אויף וואס ער ווייזט אונז דעם רוקן, די אנדערע זייט פון די פנים. 'תְּבֹא לִיחַ' וואס איז אנגעזאמלט אויפ'ן פיש, הינו (שמות לט, לג): 'וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה' ווייל נאר דאס איז די עצה, צו ברענגען אלע תפילות צום צדיק, בי צריך להביא ולקשר את התפלה להצדיק שבודד ווייל מען דארף ברענגען אלע תפילות צום צדיק, און זיך מקשר זיין צו אים. 'וַקְרַחֵי עִלָּה אֲנָמָא' און עס האט אנגעהויבן וואקסן גראז אויף די זאמד וואס איז געווען אנגעזאמלט אויף די פיש, הינו הנשמות הבאים עם התפלה, בחינת 'תולדות אחריה' רעותיה' וכו' ווען מען בעט דעם אייבערשטן אויף די תורה וואס מען לערנט, ווערן די נשמות בבחינת עבור, אזוי ווי אויבן

אויף וואס ער ווייזט אונז דעם רוקן, די אנדערע זייט פון די פנים. 'תְּבֹא לִיחַ' וואס איז אנגעזאמלט אויפ'ן פיש, הינו (שמות לט, לג): 'וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה' ווייל נאר דאס איז די עצה, צו ברענגען אלע תפילות צום צדיק, בי צריך להביא ולקשר את התפלה להצדיק שבודד ווייל מען דארף ברענגען אלע תפילות צום צדיק, און זיך מקשר זיין צו אים. 'וַקְרַחֵי עִלָּה אֲנָמָא' און עס האט אנגעהויבן וואקסן גראז אויף די זאמד וואס איז געווען אנגעזאמלט אויף די פיש, הינו הנשמות הבאים עם התפלה, בחינת 'תולדות אחריה' רעותיה' וכו', בי הנשמות הן נקראין עשבינו, כמו שכתוב (חזקאל טו): "רִבְכָּה בְּצִמְחַת הַשָּׂדֶה נִתְתִּירָה".

אויף וואס ער ווייזט אונז דעם רוקן, די אנדערע זייט פון די פנים. 'תְּבֹא לִיחַ', הינו: 'וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה', בי צריך להביא ולקשר את התפלה להצדיק שבודד. 'וַקְרַחֵי עִלָּה אֲנָמָא', הינו הנשמות הבאים עם התפלה, בחינת "תולדות אחריה רעותיה" וכו', בי הנשמות הן נקראין עשבינו, כמו שכתוב (חזקאל טו): "רִבְכָּה בְּצִמְחַת הַשָּׂדֶה נִתְתִּירָה".

געשמועסט (אות ו). בי הנשמות הן נקראין עשבינו נשמות ווערן אנגערופן גראז, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט (חזקאל טו, ז): 'רִבְכָּה' אין די צען טויזנטער, 'בְּצִמְחַת הַשָּׂדֶה' אזוי ווי די גראז וואס שפראצט אין פעלד, 'נִתְתִּירָה' האב איך זיך געגעבן; דאס מיינט מען נשמות ישראל וואס וואקסן ווי גראז דורך תפלה.

אויף וואס ער ווייזט אונז דעם רוקן, די אנדערע זייט פון די פנים. 'תְּבֹא לִיחַ', הינו: 'וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה', בי צריך להביא ולקשר את התפלה להצדיק שבודד ווייל מען דארף ברענגען אלע תפילות צום צדיק, און זיך מקשר זיין צו אים. 'וַקְרַחֵי עִלָּה אֲנָמָא' און עס האט אנגעהויבן וואקסן גראז אויף די זאמד וואס איז געווען אנגעזאמלט אויף די פיש, הינו הנשמות הבאים עם התפלה, בחינת 'תולדות אחריה' רעותיה' וכו' ווען מען בעט דעם אייבערשטן אויף די תורה וואס מען לערנט, ווערן די נשמות בבחינת עבור, אזוי ווי אויבן געשמועסט (אות ו). בי הנשמות הן נקראין עשבינו נשמות ווערן אנגערופן גראז, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט (חזקאל טו, ז): 'רִבְכָּה' אין די צען טויזנטער, 'בְּצִמְחַת הַשָּׂדֶה' אזוי ווי די גראז וואס שפראצט אין פעלד, 'נִתְתִּירָה' האב איך זיך געגעבן; דאס מיינט מען נשמות ישראל וואס וואקסן ווי גראז דורך תפלה.

אויף וואס ער ווייזט אונז דעם רוקן, די אנדערע זייט פון די פנים. 'תְּבֹא לִיחַ', הינו: 'וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה', בי צריך להביא ולקשר את התפלה להצדיק שבודד ווייל מען דארף ברענגען אלע תפילות צום צדיק, און זיך מקשר זיין צו אים. 'וַקְרַחֵי עִלָּה אֲנָמָא' און עס האט אנגעהויבן וואקסן גראז אויף די זאמד וואס איז געווען אנגעזאמלט אויף די פיש, הינו הנשמות הבאים עם התפלה, בחינת 'תולדות אחריה' רעותיה' וכו' ווען מען בעט דעם אייבערשטן אויף די תורה וואס מען לערנט, ווערן די נשמות בבחינת עבור, אזוי ווי אויבן געשמועסט (אות ו). בי הנשמות הן נקראין עשבינו נשמות ווערן אנגערופן גראז, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט (חזקאל טו, ז): 'רִבְכָּה' אין די צען טויזנטער, 'בְּצִמְחַת הַשָּׂדֶה' אזוי ווי די גראז וואס שפראצט אין פעלד, 'נִתְתִּירָה' האב איך זיך געגעבן; דאס מיינט מען נשמות ישראל וואס וואקסן ווי גראז דורך תפלה.

עס קאכט זיך שיינע זאכן וואס מיר האבן געמיינט אז עס איז טרוקן, עס תלישות הדעת און פון אלע בלבולים מיינט מען, הינו שהתפלות אינו עושה פרות אז די תפילות אויסגעטרוקנט, עס קען זיך דאכטן אז עס ווערט פארלוירן די תפילות, אכל באמת אינו בן אבער מען דארף וויסן אז עס איז נישט אזוי, אלא 'סלקינן' נאר מיר זענען יא ארויף אויף דעם אינזל 'ואפינן' און געבאקן, 'ובשלינן' און געקאכט, הינו דאס הייסט אז דער אמת איז, כל התפלות 'סלקינן' ועולין אז אלע תפילות גייען יא ארויף, יעדעס ווארט וואס א איד זאגט צום אייבערשטן - גייט ארויף צום אייבערשטן, אפילו עס זעט אויס ווי עס איז טרוקן, דארף מען גלייבן אז עס קאכט זיך און עס קאכט זיך שיינע זאכן פון די אלע תפילות. וכל מה שמרבין בתפלה און וואס מער מען דאווענט, נבנה השכינה ביותר ווערט מער אויפגעבויט די שכינה הקדושה, עס ווערט נענטער צו די גאולה, ומכינה את

עצמה לזווג און מען גרייט זיך צו ווערן איינס מיטן באשעפער. וזה דאס ווערט אנגערופן 'אפינו ובשלינו' באקן און קאכן, כי אפיה ובשול ווייל קאכן און באקן, הם

האט זיך די פיש איבערגעדרייט; עס וועט זיך איבערדרייען דער גענאק, הינו שיתתהפך מדת הדין הייסט די מדת הדין וועט ווערן איבערגעדרייט צו רחמנות. ביי יעדן איינעם איז אזוי. אין אנהויב שפירט מען נאכנישט א נאנטקייט צום אייבערשטן, מען שפירט אזוי ווי א מענטש רעדט צו איינעם וואס איז אויסגעדריידט מיטן פנים, מען רעדט צום

גענאק, בחינת עורף, אבער 'כד חס', ווי מער מען עקשן'ט זיך, מען בעט און מען בעט - געבט זיך אלעס א דריי איבער און מען שפירט דעם אייבערשטן פנים בפנים.

ווי אזוי בעט מען?

א מענטש דארף אבער וויסן ווי אזוי צו בעטן דעם אייבערשטן, מען דארף בעטן דעם אייבערשטן ער זאל געבן א מתנת חנם; טון מיט אונז חסדים, אומזיסט, נישט מיינען אז 'עס קומט זיך מיר, איך בעט שוין אזוי לאנג, מוז מען מיר געבן'; נאר וויסן אז אלעס איז אומזיסטע חסדים פונעם אייבערשטן,

לזווג, וזה 'אפינו ובשלינו', כי אפיה ובשול הם הכנה לאכילה, לבחינת זווג, כמו שכתוב (בראשית לט): "כי אם הלחם אשר הוא אוכל". בשישתלם קומה של כל השכינה, הינו על-ידי רב התפלות, יכמרו רחמיו, ויתתהפך מדת הדין למדת הרחמים. וזה 'כד חס', הינו באשר יכמרו רחמיו. 'גביה אתהפך', הינו שיתתהפך מדת הדין למדת הרחמים.

הכנה לאכילה דאס גרייט צו צום עסן, לבחינת זווג עסן איז אזוי ווי חתונה האבן; ווערן איינס, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט (בראשית לט, ו): 'כי אם הלחם' נאר די ברויט, 'אשר הוא אוכל' וואס ער עסט, דאס מיינט מען זיין ווייב; דאס דערציילט אונז רבה בר בר חנה. מען מיינט אז די תפילות, די גראז - איז טרוקן, אבער עס איז נישט אזוי, נאר וואס מער מען בעט דעם אייבערשטן, מען איז זיך נישט מייאש - ווערט מען גענטער און נענטער צום אייבערשטן; עס ווערט א יחוד וזיווג פון קודשא בריך הוא ושכינתיה, פון נשמות ישראל מיטן אייבערשטן.

איבערגעדריידט צו רחמנות

בשישתלם קומה של כל השכינה ווען עס וועט ווערן געענדיגט בויען די געשטעל פון די שכינה, הינו על ידי רב התפלות, דורך אסאך תפילות - יכמרו רחמיו וועט איבערגעדריידט ווערן אלעס צו רחמנות, ויתתהפך מדת הדין למדת הרחמים עס וועט איבערגעדריידט ווערן

(ישעיה מח, יא) דער

אייבערשטער זאגט:
 'למעני למעני אעשה
 זאת' איך וועל ענק
 העלפן פאר מיר, פאר
 מיינעט וועגן, בדיאתא
 במדרש אזוי ווי עס
 שטייט אין מדרש,
 דער אייבערשטער
 פֿרעגט (ויקרא רבה כו, ב):
 'מי הקדימני' ווער האט
 מיך געפֿעדערט,
 'ואשלם לו' אז איך זאל
 אים דארפן באצאלן,
 'מי עשה לי מזונה' ווער
 קען דען מקיים זיין די

מצוה פון לייגן א מזונה - 'קדם שנתתי לו
 בית' וכו' איידער איך האב אים געגעבן א
 הויז? און אזוי איז מיט אלע מצות; מען
 קען גארנישט טון נאר נאכדעם וואס דער
 אייבערשטער העלפט מען זאל קענען טון
 די מצוה. מען קען מאכן א סופה נאר אז
 דער אייבערשטער געבט א פלאץ וואו צו
 מאכן די סופה, מען קען נאר לייגן ציצית
 אז דער אייבערשטער געבט א קלייד אויף
 וואס צו לייגן די ציצית, מען קען נאר
 אפשיידן פֿאה און אלע מתנות עניים אז
 דער אייבערשטער געבט א פֿעלד.

פאר דיין כבוד ווען

נמצא קומט אויס, שכל מעשים טובים
 שלנו אז אלע אונזערע גוטע זאכן

וואס מיר טוען, וכל התפילות און אלע
 אונזערע תפילות, הכל מאתו אלעס איז
 פונעם אייבערשטן, ואין ראוי לחשב און
 עס איז נישט ריכטיג צו טראכטן, לקבל
 שכר על שום דבר צו

**'ואי לא הוי מקרבין
 לספינתא', הינו:**

"למעני למעני אעשה זאת"
 (ישעיהו מח)
בדיאתא במדרש
 (ויקרא פֿרשה כו): **"מי הקדימני
 ואשלם לו", 'מי עשה לי מזונה
 קדם שנתתי לו בית' וכו',
 נמצא, שכל מעשים טובים
 שלנו וכל התפילות הכל מאתו,
 ואין ראוי לחשב לקבל שכר
 על שום דבר, ואף-על-פי**

דארפן באקומען
 באצאלט אויף די
 מצות און תפילות
 וואס מיר טוען. ואף
 על פי שניראה אפילו
 עס זעט אויס, שעל ידי
 תפילתנו אז דורך
 אונזערע תפילות,
 ותורתנו און דורך
 אונזער תורה וואס מיר
 לערנען, יהיה הגאולה
 וועט זיין די גאולה;
 אף על פי כן צריבין
 אנחנו לחסדו מיט דעם
 אלעם, נאך אלע

אונזערע תפילות און תורה וואס מיר
 לערנען - דארפן מיר נאכאלץ צוקומען צו
 די חסדים פונעם אייבערשטן, שגחסדו
 יגאל אותנו ער זאל אונז אויסלייזן מיט
 זיינע חסדים, און ווען מען דאווענט
 דארף מען דאווענען אויף דעם וועג,
 בעטן דעם אייבערשטן: 'הייליגער
 באשעפער, איך בין גארנישט, איך בין
 אזוי ווייט פון דיר, איך בין אזוי נידריג,
 דאך בעט איך דיר, עשה למענך, טו פאר
 דיין כבוד וועגן, ולא למעננו און נישט
 פאר מיר'.

מתנת חנים

דאם זאגט רבה בר בר חנה: 'אי לא
 מקרבין לספינתא' ווען מיר

וואַלְטֵן נישט געהאט די שייף, זע בְּחִינַת חֶסֶד א שייף מיינט מען צו זאגן חֶסֶדִים שְׁטִיט: 'אַמור אַל הַבְּהִינִים' אַמור איז פונעם אײבערשטן, כּמוֹ שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זכּרונֵם לְבִרְכָה אַזוּי ווי די הייליגע חֲכָמִים זאָגן (קדישין פב): 'הַסְּפִנִין רַבֵּן חֲסִידִים' די שייפס קאפיטאַנען זענען חֲסִידִים; ווייל זיי געפונען זיך שטענדיג אין אַ מקום סכּנָה, זיי זענען שטענדיג דערשראַקן, זייער הארץ איז אלץ צעבראַקן, זיי קוקן ארויס צום אײבערשטן; דאס זאָגט ער: אַי לֹא חֶסֶדוֹ ווען נישט די חֲסִידִים פונעם אײבערשטן - 'מְבַעֲרִין' וואַלטֵן מיר חס ושלום, דערטראַנקען געווארן, בְּגִלוּת. ווייל נאר אז מען דאווענט צום אײבערשטן אויף דעם וועג, אז מען ווייסט 'דער אײבערשטער קומט מיר גארנישט, אלעס איז נאר א מתנת חַיִּים' - נאר אזוי קען מען זיך דערהאלטן און קיינמאל נישט פאלן.

אַמור אַל הַבְּהִינִים

יעצט גייט דער רבי אריינלייגן די גאַנצע תּוֹרָה אינעם פּסוק וואס ער האט

אָנְגֵּעֵהוּיבֵן, וְזֶה פְּרוּשׁ דָּאס איז פֶּשֶׁט וואס חֶסֶד א שייף מיינט מען צו זאגן חֶסֶדִים שְׁטִיט: 'אַמור אַל הַבְּהִינִים' אַמור איז פונעם אײבערשטן, כּמוֹ שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זכּרונֵם לְבִרְכָה אַזוּי ווי עס שְׁטִיט (דברים כו, יז): 'אַתְּ ה' הַאֲמַרְתָּ הַיּוֹם' דעם אײבערשטן האָסטוּ הַיִּינֵט אויסגערוּמט, 'בְּהִינִים' הם בְּחִינַת תּוֹרָה כְּהִנִּים דאס מיינט מען תּוֹרָה, בְּחִינַת נְשָׁמוֹת די תּוֹרָה איז נְשָׁמוֹת, כּנ"ל אַזוּי ווי אויבן אויסגעשמוּעסט (אות 1). כּמוֹ שְׁכָתוּב אַזוּי ווי עס שְׁטִיט (מלאכי ב, ז): 'כִּי שְׁפָתַי כָּהֵן דַּעַם כְּהִנֵּס לִיפֵן - 'שְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה' וכו' היטן צו רעדן דאס פארשטאַנד פון תּוֹרָה; דאס גרויסקייט פון די כְּהִנִּים איז נאר אז זיי לערנען תּוֹרָה, 'אַהֲרֹן' בְּחִינַת מִשְׁפַּט אַהֲרֹן הִכְהֵן ווייזט אויף מִשְׁפַּט, כּמוֹ שְׁכָתוּב אַזוּי ווי עס שְׁטִיט (שמות כח, ל): 'וְנִשְׂא אַהֲרֹן אֶת מִשְׁפַּט בְּנֵי יִשְׂרָאֵל' דעם מִשְׁפַּט פון אידישע קינדער.

שְׁנֵרָאָה, שַׁעַל-יָדַי תַּפְלֵתְנוּ
וְתוֹרַתְנוּ יִהְיֶה הִנְאֻלָּה, אַף-עַל-
פִּי-כֵן צְרִיבִין אֲנַחְנוּ לְחֶסֶדוֹ,
שְׁבַחְסֵדוֹ וְנֹאֵל אֹתְנוּ. וְזֶה 'אִי
לֹא מְקַרְבִּינֵן לְסַפִּינְתָא', זֶה
בְּחִינַת חֶסֶד, כּמוֹ שְׁאָמְרוּ
חֲכָמֵינוּ זכּרונֵם לְבִרְכָתָה:
'הַסְּפִנִין רַבֵּן חֲסִידִים, אִי לֹא
חֶסֶדוֹ, 'מְבַעֲרִין, חַס וְשָׁלוֹם,
בְּגִלוּת:

וְזֶה פְּרוּשׁ: "אַמור אַל הַבְּהִינִים"

תּוֹרָה כּמוֹ שְׁכָתוּב (דברים כו): "אַתְּ ה' הַאֲמַרְתָּ הַיּוֹם." "בְּהִינִים", הם בְּחִינַת תּוֹרָה, בְּחִינַת נְשָׁמוֹת כּנ"ל, כּמוֹ שְׁכָתוּב (מלאכי ב): "כִּי שְׁפָתַי כָּהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה" וכו'. "אַהֲרֹן", בְּחִינַת מִשְׁפַּט, כּמוֹ שְׁכָתוּב (שמות כח): "וְנִשְׂא אַהֲרֹן אֶת מִשְׁפַּט בְּנֵי יִשְׂרָאֵל." כִּי צְרִיךְ לְהִבְיֵא כָּל הַתַּפְּלוּת

אונזערע תּפּלוּת זענען חשוב

כִּי צְרִיךְ לְהִבְיֵא כָּל הַתַּפְּלוּת לְבְּחִינַת מוֹשֶׁה מִשִּׁיחַ ווייל מען דאַרף ברענגען אלע

(ויקרא כא, א) : 'וּלְנֶפֶשׁ לֹא יִטְמָא בְּעִמּוֹ' צו אַ טוֹיטן מַעֲנֵטֶשׁ זָאל עַר זײַךְ נִישְׁט מִטְמֵא זײַן, הֵינּוּ דָאס מײַנט מַעֲנֵן צו זָאגן, עַל יְדֵי שְׁמִירַת הַבְּרִית מַעֲנֵן זָאל הֵיטן דַעם אוֹת בְּרִית קוֹדֶשׁ, בְּנִ"ל אַזוֹי ווִי אוֹיבֵן אוֹיסְגַעֲשִׁמוּעֶסֶט (אוֹת ב.) ווִייל נָאר אוֹיב מַעֲנֵן הֵיט זײַךְ דִי אוֹיגֵן און דִי מַח מַחֲשָׁבָה, נָאר אַזוֹי הָאט מַעֲנֵן אַ גַעפִיל צום דאווענען; נָאר מִיט אַ רִינעם מַח מַחֲשָׁבָה הָאט מַעֲנֵן אַסאַךְ אַרִיכְת אַפִים, צו בְּלִיבֵן דאווענען און ווִיטער בַעטן, און נִישְׁט אוֹיפֶגעבֵן.

דערקענען אַ נואָה אוֹיפֵן

נָאז

בְּמוֹכָא בּוֹהַר אַזוֹי ווִי דַעַר הֵיילִיגער זוֹהַר זָאגט (ויקרא טו, ב):

'עֲקָרָא דִּיצְרָא בִישָׂא'

דַעַר יֵצֵר הָרַע פֿאַרלִיגט זײַךְ זײַער שְׂטאַרק, 'עַל עֲרֹן' אַראַפֿצוואוואַרפֿן דַעם מַעֲנֵטֶשׁ אִין פֿגֶם הַבְּרִית, 'וְהִיא עֲקָרָא דְמִסְאֲבוֹתָא' מִיט דִי עֲבִירָה אִיז עַר מִטְמֵא דַעם מַעֲנֵטֶשׁ. וּבְשִׁשְׁמֹר אֶת הַבְּרִית און אַז מַעֲנֵן הֵיט דַעם אוֹת בְּרִית קוֹדֶשׁ, זוֹכֶה לְבַחֲנֵת תְּפִלָּה אִיז מַעֲנֵן זוֹכֶה צו הָאבֵן אַ גַעשְׁמאַק אִין דאווענען, בְּנִ"ל אַזוֹי ווִי אוֹיבֵן אוֹיסְגַעֲשִׁמוּעֶסֶט; נָאר מִיט שְׁמִירַת הַבְּרִית הָאט מַעֲנֵן נִישְׁט קײן קִשׁוֹת אוֹיפֵן אַיבֶערשְׁטן, אַז מַעֲנֵן הֵיט זײַךְ דִי אוֹיגֵן

תְּפִלוֹת צו מֹשֶׁה וְרַאס אִיז מְשִׁיחַ, וְהִיא יָקִים אֶת הַמִּשְׁכָּן און דַעַר צְדִיק, עַר בוֹיט אוֹיף פּוֹן אַלֶע תְּפִלוֹת אַ מִשְׁכָּן פֿאַרן אַיבֶערשְׁטן. דָאס אִיז אוֹיף מְרוֹמֵז אִין פֿסוּק, וְזֶה פֶּרֶשׁ רִשׁ"י

אַזוֹי ווִי רִשׁ"י זָאגט:

'לְהוֹדִיר הַגְּדוֹלִים עַל

הַקְּמֻנִים' דִי גְרוֹיֶסע

זָאלן אַנְוואַרענען דִי

קְלִינע. הֵינּוּ צְדִיק הַדּוֹר

דָאס מײַנט מַעֲנֵן דִי

צְדִיקֵי הַדּוֹר, דִי גְרוֹיֶסע

צְדִיקִים, שְׁהוּא בַחֲנִינַת

מֹשֶׁה דַעַר צְדִיק וְרַאס

אִיז אַזוֹי גְרוֹיֶס, עַר אִיז

בִּי דִי מְדִרְיָגָה פּוֹן

מֹשֶׁה רַבֵּינוּ: מָאוֹר

הַגְּדוֹל אַ גְרוֹיֶסע לִיכְט

- וְהִיר וְיֵאִיר אֶת

הַתְּפִלָּה זָאל לִיכְטִיג

מֵאֲכַן דִי תְּפִלוֹת שְׁהוּא

בַחֲנִינַת מָאוֹר הַקְּמֻנִין וְרַאס

זַעֲנֵן פּוֹן מַעֲנֵטֶשׁן

וְרַאס שְׁיִנְעֵן שְׁוואַךְ,

מִיט אַ קְלִינע שְׁיִין; דַעַר צְדִיק נַעֲמֵט

אַלֶעמַעֲן און עַר ווִיזט יַעֲדן אַינעם 'מִיין

נִישְׁט אַז דִינע תְּפִלוֹת שְׁיִנְעֵן שְׁוואַךְ';

דַעַר צְדִיק מֵאכְט פּוֹן אונְזערע תְּפִלוֹת

'מָאוֹר הַגְּדוֹל' - עַס זָאל אָנְהִיבֵן שְׁיִנְעֵן

בִּי אונְז, מִיר זָאלן חֲשׁוֹב הַאֲלֵטֵן דִי

תְּפִלוֹת.

קְדֻשַׁת הַבְּרִית

דַעַר רַבִי בְּרַעֲנַגְט אַ רֵאִי, אַז צו דַעם קַעַן

מַעֲנֵן נָאר זוֹכֶה זײַן אוֹיב מַעֲנֵן הֵיט

דַעם אוֹת בְּרִית קוֹדֶשׁ. אַזוֹי ווִי עַס שְׁטִיט

לְבַחֲנֵת מֹשֶׁה מְשִׁיחַ, וְהִיא

יָקִים אֶת הַמִּשְׁכָּן, וְזֶה פֶּרֶשׁ

רִשׁ"י: 'לְהוֹדִיר הַגְּדוֹלִים עַל

הַקְּמֻנִים', הֵינּוּ צְדִיק הַדּוֹר,

שְׁהוּא בַחֲנִינַת מֹשֶׁה מָאוֹר

הַגְּדוֹל, וְהִיר וְיֵאִיר אֶת

הַתְּפִלָּה, שְׁהוּא בַחֲנִינַת מָאוֹר

הַקְּמֻנִין.

'וּלְנֶפֶשׁ לֹא יִטְמָא בְּעִמּוֹ',

הֵינּוּ עַל יְדֵי שְׁמִירַת

הַבְּרִית בְּנִ"ל, כְּמוֹכָא בּוֹהַר:

'עֲקָרָא דִּיצְרָא בִישָׂא עַל עֲרֹן

וְהִיא עֲקָרָא דְמִסְאֲבוֹתָא',

וּבְשִׁשְׁמֹר אֶת הַבְּרִית, זוֹכֶה

לְבַחֲנֵת תְּפִלָּה בְּנִ"ל, וְזוֹכֶה

לְבַחֲנֵת תְּפִלָּה בְּנִ"ל, וְזוֹכֶה

נישט צו קוקן קיין עבירות - האט מען א ריינעם מח, מען האט א שטארקע אמונה, וזוכה לבחינת דעמאלט איז מען זוכה צו דאס וואס שטייט: 'תהלתִי אֶחֱטָם לְךָ' דאס

איז מיין לויב, אז איך האלט צוריק מיין צארן פון דיר, ווייל נאר אז מען היט דעם אות ברית קודש - האט מען אריכת אפים, א לאנגע אטעם, און אז מען איז חס ושלום פוגם בכרית - ווערט מען א כעס'ן, א שלעכטער מענטש. דער רבי האט געזאגט

(שיחות הר"ן, סימן קפד): "איך קען דערקענען אויפן נאז א נואף".
דערפאר, ווער עס איז זוכה צו שמירת הברית - איז זוכה צום חרב של משיח, צו תפלה והתבודדות און צו אריכת אפים. דאס וועט משיח אריינברענגען אין די וועלט, אזוי ווי עס

לְבַחֲנִית "תְּהִלָּתִי אֶחֱטָם לְךָ",
 בִּי עֶקֶר הַרִיחַ תִּלְוִי בַּתְּהֵרָה,
 כְּמוֹ שְׁאֲמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזָכְרוֹנָם
 לְבִרְכָה (סוטה מח.): 'מִשְׁבְּטָלָה
 הַתְּהֵרָה בְּטָלָה הַרִיחַ', כְּמִבְּאֵר
 מַעֲשֵׂה בְּגִמְרָא (שם מח.): 'שְׁאֲמַר:
 רִיחָא דְחֲנוּנִיתָא אֲנִי מְרִיחַ.
 אָמַר לֵיה: בְּנִי, תְּהֵרָה יֵשׁ בְּךָ':

כְּמוֹ שְׁאֲמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזָכְרוֹנָם
 וְזָכְרוֹנָם לְבִרְכָה אֲזוּי וְוִי
 חֲכָמֵינוּ וְזָכְרוֹנָם לְבִרְכָה
 זָאגן (סוטה מח.):
 'מִשְׁבְּטָלָה הַתְּהֵרָה'
 פֿון ווען עס איז
 אַוועקגענומען געווארן
 פֿון די וועלט טְהֵרָה,
 'בְּטָלָה הַרִיחַ' איז
 אַוועקגענומען געווארן
 דאס ריח, כְּמִבְּאֵר
 מַעֲשֵׂה בְּגִמְרָא (שם מח.):

דער הייליגער רבי לערנט אויף אין די תורה וואס וועט זיין ווען משיח וועט קומען. משיח וועט אריינברענגען אין די וועלט א קלארע לויטערע אמונה, משיח וועט אויסלערנען פאר די גאנצע וועלט צו בעטן דעם אייבערשטן אויף יעדע ואף, און דאס לערנט אויף דער הייליגער רבי, אז מען זאל נישט אפלאזן די געווער, די שווערד פון תפלה; מען זאל זיין שטארק מיט דעם, צו בעטן יעדע ואף דעם אייבערשטן.

זֶה הַשַּׁעַר לְה' צְדִיקִים יְבוֹאוּ בוֹ

סֵפֶר

לְקוּטֵי-תַפְלוֹת

לְנוֹרָא תַהֲלוֹת, כְּלוּלִים מִכָּל טוֹב לְבֵית יִשְׂרָאֵל תַּפְלוֹת, תַּחֲנוּנוֹת וּבִקְשׁוֹת, וְרִצּוּיִים וּפְיוּסִים וְוִדּוּיִים וְהִתְעוֹרְרוֹת גְּדוּל לְנַפְשׁוֹ, שְׂעִיזוֹרֵר הָאָדָם אֶת עֲצָמוֹ לְזִכֹּר אֶת אַחֲרִיתוֹ. וְכִסּוּפִין וְגַעְגּוּעִים גְּדוּלִים וְעֲצוּמִים לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ, וְהַשְׁתַּוְקָקוֹת נִמְרָץ לְעַבּוּדָתוֹ וּלְתוֹרָתוֹ יִתְבָּרַךְ, כָּל תַּפְלָה, כָּל תַּחֲנֻנָה, כָּל בְּקָשָׁה הַמְכָרָח לְכָל אִישׁ וְאִישׁ, אֲשֶׁר יוֹדֵעַ אֶת נִגְעֵי לִבּוֹ וּמְכַאֲבֵיו, הַכֹּל כְּאֲשֶׁר לְכָל יִמְצָא בְּתוֹךְ תַּפְלוֹת וּבִקְשׁוֹת הַלְלוּ; אֲשֶׁרֵי שְׂיֵאחֲזוּ בָהֶם! לֹא יִמוּשׁוּ מִפִּיָּה, קִשְׁרֵם עַל לִוְחַ לִבָּהּ, לְמַעַן תַּחֲכֵם בְּאַחֲרִיתָהּ:

מִיִּסְדִּים עַל אֲדִנֵי פִז הַמֵּאֲמָרִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁל הַסֵּפֶר הַקְּדוֹשׁ "לְקוּטֵי-מִזְהָר"י". יִסְדֵם אֶחָד הַמֵּיחָד שֶׁבְּתַלְמִידָיו, אֲשֶׁר יֵצֵק מִים עַל יָדָיו, הָרַב הַגָּאוֹן הַחֲסִיד הַמְּפָרָסִם, מוֹרְנוּ וְרַבְנֵנוּ, מְאֹר עֵינֵינוּ, אֲשֶׁר נִשָּׂא אוֹתָנוּ כְּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאוֹמֵן אֶת הַיּוֹנֵק, מוֹרְנוּ הָרַב רַבֵּי נִתָּן זְכַר צְדִיק וְקְדוֹשׁ לְבִרְכָה, עַל-פִּי פְקָדָתוֹ שֶׁל רַבְנֵנוּ הַגְּדוֹל, בְּעַל הַמְּחַבֵּר הַ"לְקוּטֵי-מִזְהָר"י", זְכַר צְדִיק וְקְדוֹשׁ לְבִרְכָה. כְּמִבְּאֵר בַּהֲקַדְמָה, לֶךְ נָא רְאֵה שְׂמָה:

יֵצְאוּ בְּרֵאשׁוֹנָה לְאוֹר עַל-יְדֵי מוֹרְנוּ וְרַבְנֵנוּ, הָרַב רַבֵּי נִתָּן זְכַר צְדִיק וְקְדוֹשׁ לְבִרְכָה בְּעֲצָמוֹ בְּשֵׁנַת תַּקַּפ"ב לְפָרֹט קָטָן, וְכָתַב בְּעֲצָמוֹ לְפָרֹט "תַּחַת אֶהְבְּתִי יִשְׁטַנּוּנִי וְאֲנִי תַפְלָה".

אֵיבֶעֱרָגְעָרְבַעַט אױף

אױדיש

הייליגער באשעפער, העלף מיר איה זאל וויסן און געדענקען אז מיין איינציגסטער געווער איז תפלה והתבודדות; דאס איז משיח'ס געווער און דאס איז די געווער פון אלע אידן.

העלף מיר איה זאל האלטן די שווערד פון תפלה גלייך, נישט דאס בייגן נישט רעכטס און נישט לינקס; אפילו ווען איה זע נישט גלייך ווי מיינע תפילות ווערן אנגענומען – זאל איה בלייבן שטארק מיט תפלה און ווייטער בעטן.

העלף מיר איה זאל קענען דאווענען מיט די ריכטיגע פונדא און נישט האבן קיין מחשבות זרות ביים דאווענען, איה זאל נישט געשטערט ווערן ביים דאווענען פון קיין שום זאך.

רבוננו של עולם געב מיר אביסל ריינקייט, געב מיר הייליגקייט, האב אויף מיר רחמנות, העלף מיר איה זאל קענען היטן דעם אות ברית קודש, איה זאל נישט קוקן קיין עבירות און נישט רעדן און טראכטן פון עבירות. איה מיט מיינע קינדער זאלן אלע זיין נוסרי הברית, מיר זאלן זיין הייליג, אזוי וועל איה קענען דאווענען פאר דיר אזוי ווי עם

דארף צו זיין, ווייל נאר אז מען היט אפ דעם אות ברית קודש קען מען זוכה זיין צו האלטן די שווערד פון תפלה און נישט ווערן שוואך פון די קליפות וואס רעדן מיר איין: וואס פעלט אויס צו דאווענען? דער אייבערשטער מאכט דאך אלעם צום גוטן, אדער די אנדערע שלעכטע מחשבות וואס ווילן מיר אפשוואכן פון די אמונה, פון קענען דאווענען צו דיר.

הייליגער באשעפער, געב מיר כח צו קענען פיישטיין מיינע שווערע נסיונות, איך וויל זיין א צדיק, העלף מיר איך זאל זיין א נוטר חברית. ווייל די הייליגע חכמים זאגן אז נאר ווער עס היט אפ דעם אות ברית קודש – נאר דער איז א צדיק, קומט אויס אז איך בין נאך ווייט פון זיין א צדיק, ווייל איך האב שווערע ביטערע נסיונות אין קדושה, איך האלט אין איין פונם זיין, און פון די אנדערע זייט שטייט אין די תורה (ישעיהו מ, כא): "ועמך כולם צדיקים", אלע אידן זענען צדיקים, אויב אזוי דארפסטו מיר העלפן אז איך זאל זיך קענען מתגבר זיין אויף מיינע שווערע נסיונות, אז עס זאל זיין אמת וואס שטייט ועמך כולם צדיקים.

הייליגער באשעפער, איך וויל אזוי שטארק זיין א צדיק, איך וויל זיין הייליג במקדשת חברית, איך קען נישט אליינס, איך דארף דיין הילף. הייליגער באשעפער אזוי ווי דו האסט געראטעוועט יוסף הצדיק פון זיין נסיון, דו האסט אים געגעבן כח זיך צו שטארקן אויף די נסיון – זאלסטו מיר געבן כח צו קענען זיך מתגבר זיין אויף מיינע שווערע נסיונות, איך זאל נישט פונם זיין בכרית, איך זאל נאר

טראכטן פון דיר, איך זאל נישט טראכטן קיין שום שלעכטע
מחשבות, איך זאל זיין צוגעקלעפט צו דיר, און האבן א ריינע
אמונה, אזוי וועל איך קענען דאווענען פאר דיר.

אָנא ה', העלף מיר איך זאל האבן פרנסה בריווח צו קענען
געבן צדקה פאר ערליכע ארעמעלייט, און ווען איך
געב צדקה זאל דאס זיין מיט'ן גאנצן הארץ, מיט א שמחה און
מיט א גוטע געפיל, און דורך צדקה זאל איך זוכה זיין צו
פאקומען א שטארקע אמונה, און מיינע תפילות וועלן
אנגענומען ווערן.

הייליגער באשעפער, איך בין זיך מקשר צו די הייליגע
צדיקים פון אונזער דור, ווייל איך ווייס דאך אז
מיינע תפילות זענען נישט אזוי ווי עס דארף צו זיין, ווען איך
דאווען פאר דיר האב איך נישט אינזין וואס איך רעד, עס איז
פול מיט מחשבות זרות, בעט איך דיר אב הרחמן,
דערפארעמדיגער טאטע, דערפארעמדיגער פאטער, ווען די
צדיקים ברענגען פאר דיר אלע תפילות פון גאנץ פלל ישראל
און אויך מיינע תפילות – זאלסטו דאס מקבל זיין און מיט
דעם אויפבויען סבת דוד הנזפלת, און משיח צדקינו זאל אונז
אויסלייזן פון גלות.

רבוננו של עולם, מאך מיט מיר א מתנת חינם, עשה למענך
אם לא למעננו, לא לנו ה' לא לנו, נישט פאר מיר, פי
לשמך, פאר דיין כבוד – העלף מיר, געם אן מיין געפעט און
שיק אונז שוין משיח צדקינו זאל אונז אויסלייזן במהרה
בימינו אמן סלה.

מהדורת

ספר הקדוש הזה

הוקדש לזכות

דוד קויפמאן

נרד יאיר וזרח

וזמנתו חנה תחי'

וילדיהם

חיה, יעקב עקיבא, ישראל

הקדוש ברוך הוא ימלא כל משאלות

לבם לטובה,

ויתברכו מפי עליון בבני, חיי ומזוני

רויחא.

וזכות רבינו ז"ל ותלמידיו הקדושים

יגן ומליץ בעדם תמיד.

אמן כן יהי רצון

